

Srednja šola Veno Pilon
Ajdovščina

IZVIR

Šolsko glasilo

LOVE

AMORE

LIEBE

ljubezen

februar 2015

Srednja šola Veno Pilon Ajdovščina

Vsebina

Izviru na pot	3
Leto ljubezni	3
Angel ljubezni	3
Ko ljubezen ubira svoja pota	4
S srcem v šoli	4
Mozaik brez skice	5
Kako izmeriti ljubezen?	6
Love of Home	7
Najina ljubezen	9
Ljubezen je ...	9
Ljubezen do sočloveka	10
Materinščina	11
<i>Brez tebe</i>	11
<i>Zavetje pred nevihto</i>	11
<i>Dom</i>	11
<i>Ljubezen</i>	12
<i>Ta pesem zate se piše</i>	12
Burja reši zmedo	13
Usojeno mi je bilo	13
Novoletna prireditev	14
»Take vojne si nismo predstavljali«	15
Tuji jeziki na Srednji šoli Veno Pilon	18
All you need for a relationship to work is love	18
Sindarin	18
La mia gita a Roma	20
Evropski dan jezikov – srečanje z Malim princem	21
Liebe in der Luft	22
Naravoslovje	24
Izjemen uspeh mladih biologov na projektu SiiT	24
Astronomija v šoli	25
Ljubezen po matematično	26
Strokovni predmeti	27
Klavir? Mala malica!	27
Vzgojiteljada 2014	28
Teden otroka na naši šoli	30
Radosti na snegu	31
Dijaški dom	32
Ljubezen je v drobnih stvareh	32
Zorenje skozi šivankino uho	32
Od nas za vas	33
Prvi šolski dan	33
Nas poznate – pilonovce?	34
Naša popotnica je bogata, naj bo taka tudi vaša	34
Predstavitvene aktivnosti na Srednji šoli Veno Pilon	34
Tečemo ... tečemo ... tečemo ...	36
Tekaški krožek	36
Plaketa odličnosti	36
Intervju	39
Luka Čotar, obetaven kolesar	39
Tilen Nagode, fant z žogo	40
Tone Jerončič, človek širokih obzorij	42
Lojze Likar, naš dolgoletni ravnatelj	44
Naši mladi literati	47
Tina Velikanje, <i>Zakaj ne levo?</i>	47

Leto ljubezni

Ko dijaki uživajo še zadnje poletne počitniške dni, se že sprašujem, katero zanimivo tematiko bi bilo vredno izpostaviti v tekočem šolskem letu, da bi z njo pritegnila dijake in kolege profesorje. Navsezadnje želim, da bi bralci v prebranem uživali ter pohvalno ocenili sad našega dela.

Tako kot vedno so se mi tudi letos pojavljale ideje o večnih temah in svoboda je bila ena od njih. Ko pa sem svoje pomisleke in poglede razkrila svoji nekdanji razredničarki, sedaj moji stanovski kolegici, je ta v vsej svoji suverenosti odvrnila: »Pusti svobodo za drugič. Ljubezen naj bo. O tem se bodo mladi zagotovo razpisali.« Bilo je odločeno. Ostala je tema ljubezni, ki je rdeča nit letošnjega glasila.

To je bila vsekakor dobra izbira, saj so letos članki brez večjega opozarjanja, priganjanja in moledovanja prav vestno prihajali. Kljub pomislekom dijakov in profesorjev, da se bodo morda osebno preveč razkrili, so se z nasmeškom na ustnicah odzvali povabilu, naj pišejo o ljubezni. In tako smo letos razmišljali o ljubezni večplastno, predvsem pa medgeneracijsko.

Ljubezen do ljubljene osebe, poklica, jezika, sočloveka, ljubezen do ... Kako jo meriti in izmeriti? V kateri merski enoti pravzaprav? So to poljubi, obljube, dragocena darila ali gre morda vendarle za kaj več. KAJ SPLOH JE LJUBEZEN?

Mislim, da pomeni ljubiti veliko več kot čutiti. Toda zakaj hočemo ljubezen uresničevati? Zakaj jo moramo utelešati? Ker ljubiti pomeni živeti. Ker je življenje največji čudež, ki omogoča, da smo in bomo. Zato se splača živeti.

Mag. Melita Lemut Bajec, urednica glasila

Angel ljubezni

Spoštovani pilonovci in drugi bralci Izvira!

Srednja šola Venon Ajdovščina je edina srednja šola v mestu, v občini. Ponuja izobraževanje v dveh programih: Gimnazija in Predšolska vzgoja. Oba ponujata široko možnost nadaljnega izobraževanja. S kolegi se trudimo, da vam ponudimo izkušnje in znanja, ki so potrebna za nadaljnje izobraževanje.

Rdeča nit tokratnega Izvira, ki vas bo seznanil z letošnjimi dejavnostmi dijakov in profesorjev, je ljubezen, ki je vedno prepletena z močnimi čustvi veselja ali žalosti.

Pred kratkim sem povlekel eno izmed kart Angeli za vsak dan. Izvlekel sem karto angela Ljubezni in prebral: »Ljubezen je krepost, ki ne pomeni samo zaljubljenosti, spolnosti in prijetnih občutkov ob dragi osebi. Je mnogo več. Poleg občutkov je tudi vera v dobro. Njena moč je večja od orožja in nas lahko tako prežame, da z ljubeznijo gledamo na vse ljudi.«

Zapisano se me je dotaknilo. Verjamem, da so prav vsi ljudje vredni in veseli pozornosti ter ljubezni. Zato osrečujmo. Verjamem, da bomo srečni tudi sami.

V Wikipediji je zapisano: »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega. Ne želi si krivice, želi pa si resnice. Vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenese. Ljubezen nikoli ne mine.«

Dijakinje in dijaki ter ostali bralci, želim vam veliko ljubezni.

Potegnil sem še eno karto, karto angela miru. Čeprav vemo, da spori in nesoglasja kalijo mir, so dejstvo.

Poleg ljubezni vam torej želim še veliko miru.

V. d. ravnatelja:

Andrej Rutar, prof.

Kristi Trošt, 2. d, Lovilec sanj, izdelek je nastal v okviru projekta Radosti na snegu, likovna delavnica

S srcem v šoli

(Godi Keller)

Kako bi mogla dati bolj primeren naslov zapisu o ljubezni do svojega poklica, kot je naslov pravkar izšle Kellerjeve knjige? Zares lahko rečem, da sem vsa leta v šoli s srcem, da preprosto ljubim svoj poklic.

Kdaj se je ta ljubezen pravzaprav začela? V otroštvu, ko sem zbiralala sosedove otroke in se z njimi igrala šolo? Je tlela v meni v predšolski dobi, ko sem sama prepisovala črke, da bi se naučila brati in pisati? Ali v osnovni šoli, ko sem občudovala razredničarko zaradi njene urejenosti, strpnosti in pravičnosti? In kdaj se je porodila želja, učiti materinščino?

Najbrž je bila želja, da bi učila in se učila, ves čas v meni. Zelo zgodaj tudi želja, učiti slovenščino. Nikoli nisem obžalovala odločitve za ta poklic, čeprav mi je marsikdaj zelo določal življenje. Če se ozrem nazaj, so pred mano vsi popoldnevi in večeri, preživeti ob popravljanju nalog in pripravah za naslednji dan, vsi vikendi, ko je bilo treba vedno še kaj postoriti za šolo. Toda ob vseh omejitvah je bilo tudi mnogo radosti: možnost neprestanega učenja in izpopolnjevanja, branje in obravnavanje literarnih del, ki ti dajejo vpogled v pestrost življenja, in seveda delo z mladimi, ki osrečuje.

Pred mano so vsi lepi trenutki, ki sem jih preživela v razredu. V razredu se vedno, z redkimi izjemami, zelo dobro počutim. Pri pouku je iskriivo, včasih zabavno, pogosto resno, vedno delavno. V razredu je mladostna zvedavost, ki omogoča učenje. Učimo se drug od drugega: razumevanja, strpnosti, razmišljanja brez predsodkov, zavedanja, da je v vsakem od nas nekaj posebnega, »da je vsak človek čudovit, vreden vsakršne

pozornosti«. Zavedam se, da so dijaki osebnosti, vsak s svojo zgodbo, ki je ne morem docela spoznati. Lahko se le trudim biti učitelj in človek.

Trudim se, da bi v dijakih vzbudila ljubezen do materinščine, jezika, ki z izjemnim bogastvom omogoča, da izraziš tisto, kar je v tebi, in razumeš tisto, kar je v drugih. Jezik je pot do sočloveka, pot do bogastva naroda in sveta. Vem, da vsak človek najde svojo pot do knjige, toda možnost, da mu pri tem pomagaš, je posebna sreča. Želim, da bi dijaki ob branju začutili, da literatura bogati dušo, da omogoča srečati in doživeti vse, kar je kasneje tako ali drugače del našega življenja. Kot posnetek resničnosti ali resničnost sama.

Seveda pa mi je poklic omogočil, da sem izživela svoja pričakovanja in svoje sanje. Poleg dela v razredu sem z velikim veseljem delala v drugih dejavnostih šole in strokovno izven nje. Dijake sem uspešno pripravljala na različna tekmovanja, z njimi oblikovala šolsko glasilo in ustvarjala radijsko oddajo na lokalnem radiu ter postavila na oder številne prireditve, ki so pustile sled. Z delom v šolskih organih sem sooblikovala usmeritev šole in bila ves čas aktivna v stanovskih društvih. Svoje znanje sem stalno dopolnjevala z izobraževanjem, tudi s podiplomskim študijem.

Še vedno sem s srcem v razredu, s svojimi dijaki. Vesela sem vsakega njihovega priznanja, da sem jih nekaj naučila, hkrati pa hvaležna za vse, kar sem se tudi sama naučila od njih.

Mag. Zdenka Blažko

Ana Špacapan, 2. a, Tihožitje, pastel

Mozaik brez skice

O starševski ljubezni

Zdi se, da ima vsaka stvar na svetu svoj začetek in svoj konec, vmes pa so obdobja več ali manj strmih vzponov in padcev. Ob razmišljanju o ljubezni staršev do svojih otrok pa se mi postavi vprašanje, če je res tako. Kdaj človek prvič začuti ljubezen do svojega otroka, ali lahko ta ljubezen sploh doseže svojo končno točko in se tam konča?

Če bi bila matematik, bi verjetno rekla, da je starševska ljubezen do otrok neskončno dolga premica, ki se stalno strmo vzpenja. Nisem matematik, sem pa mama štirih otrok. Neštetokrat sem imela možnost opazovati svoje otroke pri igri in prav spomin na to mi je bil v pomoč, ko sem iskala odgovore na zgornje vprašanje.

Hčere so se kot majhne deklice igrale s punčkami. Skrbno so jim kuhale, jih hranile, jim menjale obleke glede na vreme, jih umivale in včasih celo postrigle ... Ob vseh teh vsakodnevnih opravilih pa so svoje punčke neštetokrat prav materinsko stisnile k sebi, jim pele pesmice, se z njimi pogovarjale in jim v pogovoru postavljale tudi meje, češ da vsega pa ni dovoljeno početi, ker je lahko nevarno ali pa se ne spodobi ... Njihov bratec pa jih je po preprogi z avtomobilčkom vozil v šolo, k zdravniku, kjer je opravil tudi pregled svojih pacientov in jim predpisal zdravila ...

Ob tej otroški igri sem dobila občutek, da je čut za starševsko ljubezen položen otroku že v zibelko. Skozi različna življenjska obdobja pa se potem samo še razvija, oblikuje in narašča, vse dokler človeku ne pojenjajo zadnje življenjske moči.

Mogoče bi starševsko ljubezen do otrok lahko primerjali z neskončnim mozaikom, ki se začne sestavljati z rojstvom otroka. Vanj se veskozi dodajajo kamenčki različnih velikosti in barvnih odtenkov, ki mozaik spreminjajo, a hkrati tudi izpolnjujejo njegovo celostno podobo.

Življenje nam ponuja neskončno možnosti, da v mozaik postavimo veliko svetlečih kamenčkov, le poiskati jih moramo, ker se navadno skrivajo v drobnih, toda vsakdanjih stvareh. Kot mama sem te majhne kamenčke skrbno zbirala vsakič, ko sem občutila neizmerno

srečo; ob rojstvih svojih otrok, ko je otročiček prvič zajokal, se prvič zasmel, naredil prvi korak in izrekel prvo besedo. Ko pa je ta mali čudež postal že malo večji in odšel prvič v šolo, dobil prve lepe ocene, uspešno opravil nastop v glasbeni šoli, zadel prvi gol ali morda samo z veseljem pomagal pri vsakdanjih hišnih opravilih, so se ti kamenčki kar sami od sebe postavljali v čudovit mozaik starševstva.

Toda priznati moram, da otrokovi dosežki in uspehi ne pridejo kar sami po sebi, nekdo mora stati za njimi. In to so največkrat starši, ki so za svoje otroke pripravljeni narediti prav vse. Koliko neprespanih noči z jokajočim otrokom v naročju ima za seboj vsaka mama? Kako negotovi se starši počutijo, ko se mora njihov najstnik odločati o nadaljnjem šolanju? Koliko skrbi si delamo, ko se otrok odpravi sam od doma? Se bo srečno vrnil? Koliko besed tolažbe je potrebno izreči, preden otrok po porazu ali razočaranju začne ponovno zaupati vase?

In koliko takih kamenčkov temnih barv, morda celo črnih, je potrebno postaviti v mozaik, da dobimo celostno podobo starševske ljubezni?

In vendar se prav ob temnih kamenčkih svetli še bolj svetijo, oboji pa delajo mozaik tako lep, popoln in edinstven.

Magda Božič, prof.

Nina Štanfelj, 2. b, Ptica, pastel

Kako izmeriti ljubezen?

V neki knjigi sem prebrala, da ima vsaka misel svojo frekvenco in jo zato lahko izmerimo. Ali lahko izmerimo tudi ljubezen?

Ljubezen je čustvo in pravijo, da ni večje moči, kot je moč ljubezni. Ali je torej merilo za ljubezen vat?

Rada se poigravam s številkami in formulami, zato bom poskušala najti matematično formulo za ljubezen. Izhajala bom iz svojega dela, ki je povezano z dijaki, formula pa bi lahko veljala za vsako drugo delo, ki se posveča delu z ljudmi.

$\text{Ljubezen} = \text{število dijakov} \times \text{čas, ki jim ga nakloniš}$

Ali iz tega izhaja, da je merilo za ljubezen sekunda, minuta, ura? Časa, v katerem izkazujemo ljubezen, ne meri ura, ampak nasmehi, ki jih razdeliš dijakom, besede, s katerimi se jim posvetiš in občutki ter zavedanje, da jih poslušáš in slišiš, čeprav ne vedno uslišiš. Predvsem pa, da sprejmeš dijaka takega, kot je, in ne takega, kot bi si morda želel, da bi bil.

Živimo v državi, ki ima besedo ljubezen v svojem imenu in tudi zato bi ljubezen do svoje domovine morali čutiti v svojih srcih vsi, ki smo del te lepe dežele. Ko tako iščem merilo za ljubezen, se sprašujem, ali bi lahko izmerila ljubezen do domovine po številu zastav, ki ob praznikih visijo na naših domovih. Ali mogoče po številu knjig, ki jih preberemo in ki pripomorejo k pravilni rabi našega lepega jezika. Danes je mladim bližja uporaba angleških besed in fraz, tako v pogovornem jeziku kot pri pisnem izražanju. Nikoli ne bi smeli pozabiti, od kod prihajamo, kdo smo in da smo posebni

tudi zato, ker uporabljamo svoja narečja ter tako izkazujemo ljubezen do krajev, iz katerih prihajamo.

Ljubezen lahko povezujemo tudi z dejavnostmi, npr. ljubezen do plesa, ustvarjanja, tudi učenja. Ljubezen do učenja bi lahko merili s šolskimi ocenami, vendar ne bi zadeli bistva. Če dijaku uspemo predstaviti učenje kot pot v boljšo prihodnost in znanje kot bogastvo in dobro naložbo, smo svoje delo dobro opravili. Pri nekaterih nam bo to uspelo, drugi se bodo na to pot podali kasneje, zagotovo pa naš trud ni bil zaman.

Iz formule izhaja, da ljubezen narašča s številom dijakov. Od kod jemati toliko ljubezni? Od kod črpati moč za (raz)dajanje ljubezni? Pravijo, da več ljubezni kot daješ, več je dobiš nazaj. To se sliši lepo in globoko, je pa včasih težko izvedljivo. Zato začnimo z majhnimi koraki, drobnimi pozornostmi ali samo z nasmehom, ki nas nič ne stane, vendar zagotovo deluje in je lahko začetek ljubezni. Med nami se takrat začno plesti nevidne niti. Iz njih nastajajo vzorci, ki so včasih enostavni, drugič zapleteni, včasih se niti celo stržejo in začeti moramo znova. Verjamem, da bodo izdelki, ki nastajajo, in odnosi, ki jih gradimo in v katere bomo vložili svoje delo, srce, čustva in ljubezen, nekaj posebnega, samo našega in nas bodo spremljali še dolgo v prihodnost. Ko se čez leta dijaki vračajo ali se vračajo njihovi pozdravi, takrat veš, da si uporabil pravo formulo.

Čisto na koncu svojega razmišljanja sem se spomnila misli angleškega dramatika Williama Shakespeara, ki pravi: »Bedna je ljubezen, ki bi se jo dalo izmeriti.« ... pa tako sem se trudila najti formulo!

Alenka Nagode, vzgojiteljica v dijaškem domu

Love of Home

Love of country, or patriotism in its more concrete or intense forms, takes a different shape in each country and for each person. Some would say that »love« is too strong a word, while others would proclaim themselves patriotic day and night. Because the common stereotype of Americans is the latter, many people assume that I cannot be the former. I have found many Slovenes to be much more patriotic than I am or than the people I know back home are – how they show their Slovenian patriotism is simply different, or they don't realize they are being patriotic. »Patriotism«, it seems, like racism and bigotry, are things that some people think only happen in the United States.

Barbara Masten, 2. e, Lilije, praskanka

I do not think the United States is a perfect country. There are no perfect countries – it is clichéd to say it in this way, after correcting so many student essays, but each country has its advantages and disadvantages. As they say on the Internet, »All your faves (favorites) are problematic.« There are many things about my country that I do not like, but that does not mean I hate the United States, or that I cannot love it. Quite the contrary: I live by the famous quote from Howard Zinn, an American historian: »Dissent is the highest form of patriotism.« I like it enough and feel connected to it enough to bother disagreeing with it and with my fellow citizens in a constructive manner. I am not the blindly nationalistic American of stereotypes that some assume I must be – in fact, I know no one back home who is that unthinkingly patriotic. Stereotypes are by definition not true.

Most students (and teachers) already know the things

about the United States that I dislike or disagree with; I don't need to repeat them here. But I rarely spend much time talking about what I like about the United States. It is my home – it would be strange if I didn't like some things about it.

I like the optimism and hope that is part of the American character and point of view. I like the amazing diversity of the people – of race and ethnicity, religion, philosophy, politics and beliefs and lifestyle, cuisine and music and fashion and literature. I like the incredible diversity of geography – the different climates, landscapes, vegetation, and wildlife. I like the fact that ordinary citizens can participate directly in politics, especially in the formation of new laws. I like the fact that we care enough about our government and our politics that we »dissent«, as Zinn put it, and work to change what we were unhappy about. I like the fact that our government, and everything connected with the government, is secular. I like our freedom of speech and religion and that we have fewer restrictions on them than in even some other first-world countries. I like that we are open to new ideas, new experiences, and new ways of living. I like that we are leaders in scientific innovation and new media. I like how much of our wilderness is still wild and protected by local and national laws. I like how interested we are in our history and the history of our families. I like how welcoming to outsiders we are and how interested we are in their experiences and cultures. I like how the traditions, holidays, cuisine, and other cultural artifacts of immigrants can become part of American culture within a few generations. I like the fact that our history is generally progressive. I like the fact that we put people on the moon.

I like the fact that we know we are not perfect, that we are not done working, but we generally strive for improvement and for helping people, even when powerful figures say otherwise.

However, I am not simply a generic American – I also like being from the West Coast, from the state of Oregon, from the northern part of the Willamette Valley, from Clackamas County, from Mt. Hood Territory, from the Portland Metropolitan Area. That is a much bigger part of my identity than being American – I am an Oregonian:

I like that the unofficial motto of Portland is »Keep Portland Weird«, and that the official motto of Oregon is *Alis volat propriis* (she flies with her own wings). I like the diversity of landscapes you can find just within the state of Oregon. I like the fact that our beaches don't match the stereotypes you get from movies filmed in California. I like how liberal and progressive and open-minded most people are in the Metropolitan Area, and that we have a reputation for those qualities. I like the artistry and values people carry with them in their daily life. I like the fact that same-sex marriage is legal in Oregon. I like the fact that on a clear day you can see two volcanoes from Portland. I like the fact that we have excellent public transportation in Portland and that planners from other cities visit us to find out what they can do to improve their systems. I like how diverse our industries and businesses are, that we are part of the reason why there is a 'Silicon Forest' to challenge Silicon Valley, that such internationally-famous companies as Nike and Columbia Sportswear were born in the Metropolitan Area, and that our film and television industry is growing. I like the surprise on people's faces when I tell them we have more

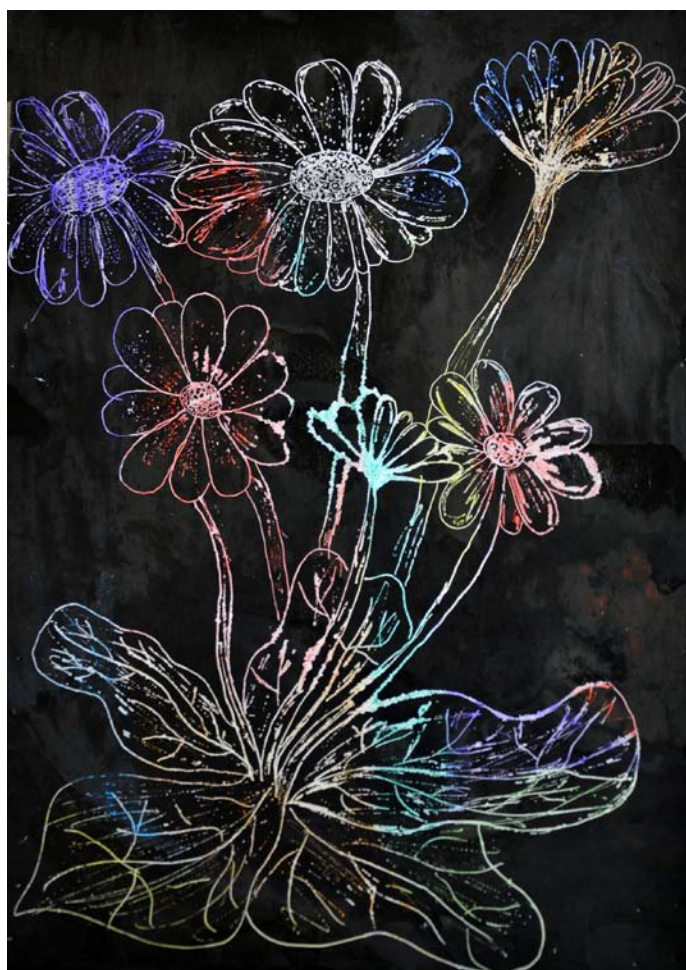

Lara Slejko, 2. e, Vrtnica, praskanka

than 300 wineries in Oregon, and that there are more breweries in Portland than in any other city in the world. I like how protective we are of our forests and rivers and beaches. I like the fact that we have wolves in our forests again. I like the fact that we have a major Shakespeare festival every summer in the town of Ashland, Oregon, and a UFO festival in McMinnville every May, and a Scottish Highland Games festival in Gresham every July, despite how strange, unexpected, or even silly those things sound. I like how beautiful our mountains, lakes, rivers, and coastline are and the fact that people come from all over the world to see them. I like how fiercely we protect those natural spaces.

I am going home to the United States after this school year. It has been a difficult choice to make, as any decision that like should be. Cynical people might assume any number of reasons are behind my decision, but the truth is that my home is calling me back. I am leaving for reasons related to my family and all the people I left behind when I came to Slovenia in 2011. As I have told anyone who asked, I never planned to be here forever. I have always known that I loved my home too much to stay away from it permanently. That is how I love my country.

Laura Lee Jensen

Nataša Štremfelj, 1. d, Marjetke, praskanka

Najina ljubezen

Ljubezen ... Kaj je ljubezen? Mogoče ime, misel, sreča, skrita želja, pogled vnaprej?

Ljubezen pomeni imeti nekoga rad kljub njegovim napakam. Nihče ni brez napak in v pravi ljubezni se naučiš te napake sprejeti in jih razumeti. V ljubljeni osebi vidiš samo najlepše lastnosti. Skupaj se veseliš vseh srečnih trenutkov in v ljubezni do drugega najdeš tudi uteho v težkih situacijah.

Nama ljubezen pomeni trdno prijateljstvo. Skupaj preživljava prosti čas, se zabavava, si vse zaupava in vedno lahko računava drug na drugega. Ko sva skupaj, se nama vse skrbi zdijo malo lažje in drug drugemu sva v podporo. Vedno nekaj načrtujeva. Vse planirava vnaprej. Zanima naju najina prihodnost, trudiva se za dosego skupnih ciljev. Ljubezen nama predstavlja enega izmed najlepših občutij, ki ga skupaj doživljava. Včasih ti lahko samo nasmeh ljubljene osebe polepša dan.

Torej, kako lahko zaključiva? Ljubezen je lahko prav vse. Je misel, sreča, skrita želja in pogled vnaprej.

Midva

Nataša Štremfelj, 1. d, Modrina, akril

Ljubezen je ...

Ko človek pomisli na ljubezen, se vsakemu zaiskrijo oči. Nama je ljubezen popolnoma zmešala misli. Ko se zjutraj zbudiš, najprej pomisliš na ljubljenega/ljubljeno, jo hočeš objeti in svoj čas deliti z njo. Z ljubljeno osebo želiš ustvariti nepozabne trenutke, ji nuditi vse, želiš priklicati nasmeh na njen obraz in jo osrečevati.

Osebi, ki se res ljubita, stojita druga z drugo v lepih in manj lepih trenutkih, si pomagata, se spodbujata, ljubezen krepita, si odpuščata napake in se na njih učita sprejemati. Najlepši občutek je ta, da veš, da imaš ob sebi človeka, ki te ima rad, te sprejema takšnega, kakršen si. Najlepše je, ko veš, da tudi ti nekomu pomeniš vse, da se nekdo zbudi in zaspi z mislijo nate.

Ljubezen je nekaj najlepšega, je zelo močno, toplo čustvo, s katerim je treba ravnati nežno, da se ne zlomi in storiti vse, da vez med dvema ostaja trdna in močna.

Rok & Nastja

Ljubezen do sočloveka

»Kjer seješ ljubezen, zraste veselje.«

(William Shakespeare)

Popoldan na Cesti je popoldanski prostovoljni program v okviru organizacije Karitas, ki se izvaja že kar nekaj let, vsako leto pa nastane kakšna nova lokacija. Vanj se vključuje vse več otrok in mladostnikov, pa tudi prostovoljcev. Z njimi se srečujemo ter skupaj preživimo približno dve uri na teden.

Prvo uro običajno namenimo učni pomoči, kjer prostovoljci osnovnošolcem in srednješolcem pomagamo pri pisanju domačih nalog, upokojeni učitelji pa jim nudijo inštrukcije. Drugo uro pa namenimo različnim delavnicam in ustvarjanju v povezavi z letnimi časi ali bližnjimi prazniki. Delavnice so vedno preprosto izvedljive in zanimive, da se vanje lahko aktivno vključijo vsi ne glede na starost.

Otroci in mladostniki, ki so vključeni v program, povečini prihajajo iz socialno ogroženih družin in običajno poleg učne pomoči potrebujejo tudi drugo pomoč. Zato se prostovoljci radi odzovemo tudi akciji Karitas-Hofer. Po dva prostovoljca pred Hoferjem po dva vikenda v velikonočnem in božičnem času zbirata živila in druge izdelke, ki jih škofijska Karitas nato razdeli pomoči potrebnim družinam in jim tako skuša polepšati praznike. Do sedaj se je vedno nabralo veliko darov, kar pomeni, da čut za sočloveka med nami še obstaja, čeprav se morda vedno ne zdi tako. Prav zanimivo je opazovati po nakupih hiteče ljudi in njihove reakcije, ko/če jih nekdo ali nekaj ustavi in spodbudi k darovanju.

Kot prostovoljka sem se v program vključila zaradi veselja do dela z otroki in zaradi lastne izkušnje. V osnovni šoli sem namreč veliko časa preživela pri logopedinji in zaradi učnih težav pri učenju in pisanju domačih nalog večkrat potrebovala pomoč. Podobno pa se sedaj dogaja tudi mojemu mlajšemu bratu.

V želji, da bi tem običajno precej obupanim in zaradi težav za šolo nezainteresiranim otrokom iz prve roke povedala, da vaja dela mojstra, a da mora tudi mojster delati vajo, sem prostovoljka že več let. In morda tudi zato, ker vem, kako je otroku, ki potrebuje pomoč, to počnem z veliko mero potrpežljivosti in odgovornosti, toda z vso vnemo. Navsezadnje od tod ne pridobiva samo otrok, ki pomoč potrebuje, ampak tudi ta, ki jo nudi, morda slednji celo več.

Popoldan na Cesti namreč ni program, namenjen le učenju in formalnim druženjem, pač pa se iz obojestranske navezanosti pogosto spletejo tudi globoke prijateljske vezi, ki trajajo in ostajajo. Kako močne so, se pokaže vsako leto, ko se ob zaključku programa kar ne moremo posloviti in tako eni kot drugi potihem upamo, da se jeseni znova snidemo.

Omeniti moram tudi, da se ob koncu šolskega leta otoci s svojimi družinami in prostovoljci odpravimo na izlet, v začetku poletnih počitnic pa organiziramo še sedemdnevni tabor v Soči, kjer postanemo vsi velika družina. Tu se naše vezi prepletejo tudi širše in postanejo zato še bolj močne.

Anika Černigoj, 2. e

Brez tebe

Odšel si stran,
kot list, ki pade
z drevesa na jesenski dan.

Vsakdo izgubo nekoč preboli,
tudi drevo spet liste dobi.

A jaz brez tebe sem
kot roža brez vode,
kot dan brez sonca,
kot metulj brez kril,
luč brez svetlobe.
Osamljena in izgubljena.

Zavetje pred nevihto

Ljudje bežimo,
po svetu se selimo
in iščemo sami sebe.

A vsi smo kot ptice,
ki letijo po nebu in
iščejo svoje domove.

Kraj, kjer bomo varni,
zavetje pred nevihto.

Nikita Kodrič, 1. b

Dom

Ples z vetrom.
Šepetanje grmov in dreves.
Nedokončani ples.

Moja domovina, mesto rojstva.
Iščem bistvo.
Njena domovina, dom otroštva.
Kdo sem?

Neskončen hrup.
Ljudi vrvenje.
Valovi mesta.

Ljubezen do obeh v meni.
Kot mati sem.
Iščem korenine.
Kamor me peljejo noge.

Pisanje pisem.
Neločljivo prijateljstvo.
Povsod po svetu.

Kristina Le Ulaga, 2. b

Ana Špacapan, 2. a, Človeška figura, oglje

Ljubezen

Oropaj me vsega,
spodnesi tla mi pod nogami,
saj tudi če omahnem,
si ti tista, ki me brani.

Žal prepovedana si mi
in vsaka pot se brez izhoda zdi.

Povej, kako naj prezrem žar tvojih oči
in se pretvarjam, da mi ni mar.

Kako naj poskušam čutiti,
kar razum govori?

Če ljubezen med nama sme tleti
in tvoja bližina vse bolj me boli ...

Kako naj srce pomirim
in bolečino ublažim?

Če veš ... kako, mi to povej ...
Če veš ... povej ...
Povej ...

Žan Bizjak, 1. e

Ta pesem zate se piše

Dež pada, veter piha,
bliska se, tolče, grmi,
kakor ta vihar v
meni čustva razburka.

Solze mi po licu drse,
saj misel nate boli.
Pogrešam te, želim te ob sebi.
Ta prekleta razdalja!

Moj pogled v daljavo strmi,
sladke poljube na ustnicah čutim,
nasmeh, poglede ljubezni v srcu obujam,
bolečina in praznina me polnita.

Postelja tvoja omamen vonj nosi,
težko dihanje in bitje src,
ki se v eno spojita
v toplini objema kože ob koži.

Ti spomini me preplavijo,
gost dim cigarete mi pljuča zapolni,
zraka ni več, dušim se ...
In ta pesem zate se piše ...

Agnes Jurkič, 3. b

Ana Špacapan, 2. a, Figuri v prostoru, akril

Decembrske predstave za otroke

Burja reši zmedo

Burja je nam, Ajdovcem, zelo znana »gospa«. Nanjo smo se privadili že kot majhni otroci in še vedno nas spremlja. Zato jo z veseljem predstavljamo tudi drugim, da bi jo bolje spoznali.

Ko se dijaki četrtega e oddelka predšolske vzgoje na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina vozimo proti vrtcem, v katerih opravljamo delovno prakso, da bi jim zaigrali našo igrico »Burja reši zmedo«, me preplavljajo različni občutki. Igrica otrokom pokaže, kako burja odnese črke in besede iz knjige, ki jo bratec in sestra bereta na travniku.

»Kar naenkrat pa je završala, izza gora se je prignala, burja močno je zapihala.« »V zraku naredi pravo zmedo, ko z lista v knjigi odpihne besedo. Za njo še druge v zrak poletijo,« so besede iz igrice, ki mi odzvanjajo v spominu. Na tem mestu s sošolci ustvarimo zvok burje in s plesom ter mimiko prikažemo, kakšno zmedo naredi. Bratec in sestra pobereta besede s tal in jih vložita v knjigo. V njej hočeta zopet narediti red. Besede pa ne zložita v pravilnem zaporedju. Tako v njuni knjigi na primer piše, da vrt zaliva sosedo, gol zabije nogometaša in čevlji obuje Meto.

Med vožnjo se sprašujem, ali bodo otroci vedeli, kakšna je njihova naloga. Ali bodo znali popraviti povedi, da bodo pravilne? V predstavi jih namreč prosimo za sodelovanje. Še bolj vznemirjena postanem, ko za zaveso gledam, kako malčki nestrpnost pričakujejo naš nastop. Vsa trema pa izgine v trenutku, ko stopimo na oder in začnemo peti uvodno pesem. Tudi vse pesmice v igrici smo napisali dijaki sami in jih uglasbili s pomočjo profesorice glasbe. Vesela sem, ko se otroci

ob naši igrici smeji in sodelujejo. Moj najljubši del nastopa je, ko na koncu z otroki pojemo pesmice, ki si jih sami izberejo. Takrat me izpolni otroški nasmeh in dobim potrdilo, da moje delo in trud nista bila zaman.

Upam, da so otroci veseli, ko spoznajo gospo Burjo, ki tudi njim nekoliko ponagaja ter nosi na svojih poteh otroški smeh.

Maruša Praček, 4. e

Usojeno mi je bilo

Moram priznati, da sem se novoletnih igrice sprva zelo bala. Sebe si nikakor nisem mogla predstavljati v vlogi nastopajoče osebe. Nikoli se nisem rada javno izpostavljala in že misel na to, mi je povzročala neverjeten strah. Hkrati pa sem vedela, da so decembrske igrice del obveznih vsebin v mojem programu izobraževanja.

Takoj ko smo dobili scenarije, sem iskala vlogo, ki ima najmanj besedila, da bom lahko v ozadju in mi bo to zmanjšalo skrbi. Odločila sem se za enega izmed zajcev in sklenila, da to oznamim naslednjič pri uri. Nestrpnost sem čakala srede, ko smo bili dogovorjeni, da si razdelimo vloge. Usoda pa je hotela drugače. Namesto pri pouku slovenščine sem pristala v šempetrski bolnišnici. Prav jezno sem se spraševala, zakaj se je moralo to zgoditi ravno meni ... Bila sem obupana. Ko sem poklicala sošolko, mi je povedala, da so si vloge že razdelili in da sta ostali samo še glavna vloga in vloga rezerve. Ob tej novici sem začutila izjemno stisko v sebi. Začelo me je dušiti.

Minil je cel teden, preden sem se vrnila nazaj v šolo in ostala mi je samo še glavna vloga. Ker nisem imela druge izbire, sem se z vlogo soočila. Bilo me je res neverjetno strah. Toda sklenila sem, da od sebe dam vse moči, potem pa bo, kar bo.

Doma sem se učila besedilo, vadila in si predstavljala, da nastopam pred otroki ... Na vajah v šoli pa sem nekajkrat od samega strahu pozabila besedilo, ki sem ga doma sicer gladko znala. Toda kljub vsemu sem vsakič čutila, da sem boljša od prejšnjič. Pri tem so mi zelo veliko pomenile pohvale profesorice in mi dajale še dodatno energijo. In nisem postajala le boljša, ampak tudi vse bolj samozavestna. Sama sebe sem presenečala, kako sem se lahko v trenutku vživela v svojo vlogo in suvereno nastopila.

In prav to je botrovalo našim prepričljivim in čudovitim nastopom, kot so jih ocenile vzgojiteljice v vrtcih, kjer smo nastopali. Ponosni smo bili, ko so nam drobne otroške ročice navdušeno zaploskale. A tudi sama nase sem bila ponosna. Premagala sem strah, ki je oviral še en talent, ki ga nosim v sebi. Neizmerno sem hvaležna za to zame res izjemno življenjsko izkušnjo. Sedaj vem, da mi je bila vloga usojena in da se je moralo zgoditi, kot se je.

Mislim, da se dijaki pogosto in prevečkrat podcenjujemo, ker mislimo, da ne zmoremo ali da nismo dovolj dobri. Verjemite, trud se prej ali slej poplača, če le zaupaš vase in se seveda tudi potrudiš po svojih najboljših močeh.

Deni Trošt, 4. d

Novoletna prireditev

Ob vstopu v dvorano Prve slovenske vlade nas je pričakalo novoletno vzdušje. Na tleh majhna zasnežena vasica, na nebu so sijale zvezde, kot bi se svet in čas ustavila. Prireditev se je začela z recitalom dijakinj 4. letnika. Sledila je točka z metlami; dekleta, oblečena v čistilke, so ob ritmu dijakov GIZ-a dobro pometla tla. GIZ-ovci so nam pod vodstvom prof. Vide Červ segli do srca še s pesmijo Pravijo, da je ljubezen. Dvorana se je ponovno zavila v temo, na oder je iz dvorane privihral zbor in zapel Burjo. Sledil je nastop glasbenega razreda mag. Vlaste Lokar Lavrenčič.

V 4. letniku dijaki pripravijo igrice, s katerimi v prednovoletnem času obišejo vrtce. Slišali smo nekaj pesmic in odlomkov iz scenarijev. Videli smo še gibalno usklajen nastop plesne skupine Artifex, nato so se na odskem platnu pojavile snežinke, zbor pa je ob spremljavi klavirja zapel Belo snežinko v zanimivi, moderni preobleki. Dekliškemu zboru naše šole se je za pesem Let it snow pridružilo še nekaj fantov, ki so zboru podarili nekaj dodatne barve. Prihod sneženega moža in medvedov, ki sta se hotela igrati z njim, je presenetil vse. Snežaku ni bilo do igre, tudi v svoji koži se ni počutil najbolje, saj je po koncu skladbe odvrigel snežno obleko in »like a superstar« zaplesal svoj ples.

Ponovno je zapihala burja in recitatorke so se pred njo zatele v knjižnico, kjer jih je pritegnila knjiga o 1. svetovni vojni. Sledili so tudi odlomki iz dokumentarnega filma o vojni. Ta tema nas je sicer presenetila, vendar je 100. obletnica vojne primeren opomin zavedanju, da mir ni samoumeven. Zbor nam je zapel še špansko uspavanko in priredbo pesmi Happy Christmas Johna Lennona, popolnoma pa nas je očarala instrumentalna skupina s solistko Katjo Pirjevec.

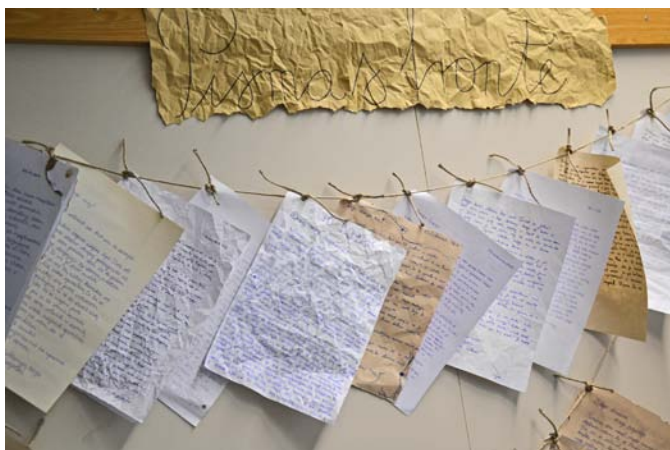
Sledil je nagovor g. Andreja Rutarja, v. d. ravnatelja, ki je spregovoril v duhu prihajajočih praznikov – o vrednotah, vplivih moderne tehnologije na našo komunikacijo in enotnosti. Sledil je Con te partiro, ki sta jo zapela solista ob spremljavi instrumentalne skupine. Slednjič so nas v prijetno pričakovanje praznikov ponesli vsi nastopajoči s skladbama Želimo vam srečen božič in Let it snow. Občinstvo in nastopajoči smo vidno izpolnjeni stopili ponovno v svet in nek nov čas.

Maša Mozetič in Sara Beguš, 3. d

»Take vojne si nismo predstavljali«

O prvi svetovni vojni tudi med pilonovci

Na začetku 20. stoletja so bile evropske velesile povezane v zavezništva, kar je omogočalo relativen mir. Nobeno izmed zavezništev ni bilo dovolj močno, da bi izzvalo druga. Največja grožnja temu krhkemu miru je bilo območje Balkana, kjer so se regije druga za drugo osamosvajale od Osmanskega cesarstva in ustanovljale samostojne države, ki so nadaljevale boj proti Osmanom. Najuspešnejša izmed novih držav je bila Kraljevina Srbija, ki je pridobivala moč in vpliv na Balkanu in s tem ogrozila avstro-ogrske interese. Avstro-Ogrska in Nemčija sta se skupaj z negotovo zaveznico Italijo povezali v trozvezo in tvorile tabor centralnih sil. Preostanek Evrope pa se je pod vodstvom Velike Britanije, Francije in Rusije povezal v antanto.

Povod za 1. svetovno vojno je bil atentat na avstro-ogrskega prestolonaslednika nadvojvodo Franca Ferdinanda. Zgodil se je 28. junija 1914 med nadvojvodovim obiskom v Bosni in Hercegovini. Izvedel ga je Gavrilo Princip, ki je bil član prosrbske organizacije Mlada Bosna. Avstro-Ogrska je krivdo za dogodek na prtila Srbiji in ji mesec dni kasneje napovedala vojno. Avstro-Ogrski napad je sprožil val vojnih napovedi med evropskimi državami.

Vojna je potekala na več frontah, ki so se že leta 1914 ustalile in se niso veliko premikale. Najpomembnejše fronte so bile: zahodna fronta, ki je potekala v Franciji in Belgiji med Nemčijo ter Britanijo in Francijo, vzhodna fronta, ki je potekala na območju današnje Poljske, Rusije, Belorusije, Ukrajine in Romunije med Nemčijo in Avstro-Ogrsko ter Ruskim carstvom. V letu 1915 je v vojno na strani antante vstopila Italija in odprla se

je nova t.i. italijanska fronta, ki je potekala ob grebeni Alp od švicarske meje do Jadrana. Odsek italijanske fronte, ki je potekal ob reki Soči na slovenskem etničnem ozemlju, imenujemo tudi soška fronta. Napadajoča Italijanska vojska je bila številčna in dobro oborožena, vendar je imela nizko moralo in slabo vodstvo. Na drugi strani je bila avstro-ogrska vojska znatno manjša in slabše oborožena, vendar so jo v veliki meri sestavljali vojaki iz bližnjih pokrajin, ki so boj dojemali tudi kot obrambo domovine, kar je dvignilo njihovo moralo in bojno vnemo. Prav tako je bila avstro-ogrska vojska dobro vodena in je odlično poznala teren. Branilci so med letoma 1915 in 1917 odbili 11 italijanskih ofenziv, ne da bi napadalca prepustili večji del ozemlja. V 12. ofenzivi, ki so jo izvedle združene avstro-ogrske in nemške enote, so italijansko vojsko premagali in pregnali 100 km proti zahodu, do reke Piave. Ta dogodek je postal kasneje znan kot čudež pri Kobaridu. Glede na dolžino velja soška fronta za eno najbolj krvavih bojišč 1. svetovne vojne.

Leta 1915 so zavezniki odprli tudi novo fronto na meji med Grčijo in okupirano Srbijo, tu so se proti centralnim silam bojevale tako britansko-francoske čete kot tudi ostanki poražene srbske vojske, ki so se po padcu Srbije čez Albanijo umaknili na otok Krf. Vojna je bila uničujoča za vse sodelujoče in zmaga se je nagibala zdaj na eno zdaj na drugo stran, vendar so sile antante na koncu, kljub izstopu Rusije iz vojne po oktobrski revoluciji, ob izdatni vojaški in materialni pomoči ZDA zmagale v vojni. Nemčija je izgubila veliko ozemlja in je morala plačevati vojno odškodnino ter se odreči večini svoje vojske. Avstro-Ogrska pa je razpadla na Državo Slovencev, Hrvatov in Srbov, Avstrijo, Madžarsko in Češkoslovaško ter za vedno izginila iz zemljevida Evrope.

Svit Praček, 2. c

Pisma s fronte

Tudi na naši šoli smo se spomnili 1. sv. vojne in ji posvetili kar nekaj ur zgodovine. Globok pečat pa je na nas pustila razstava, ki smo si jo ob tej priložnosti ogledali v Muzeju novejše zgodovine v Ljubljani. Že zasnovana je tako, da človeka ne more pustiti ravnodušnega, saj izhaja iz osebnih zgodb, ki jih je tragedija vojne pisala posameznikom. Posebej so nas nagovorila avtentična razstavljena pisma in posamezni citati iz njih. Prav iz dimenzije posameznika in njegove osebne vpletenosti

v dogajanje se je rodila ideja, da bi v okviru pouka slovenščine pisali pisma s fronte. Nekateri citati so se nam tako globoko vtisnili v srce, da smo jih potem vključili tudi v svoja pisma, ki smo jih dijaki drugega letnika predšolske vzgoje pisali pod mentorstvom profesorice Alenke Vidmar in njene pripravnice Nine Bednařik. Nastalo je nekaj čudovitih izpovedi, ki ste si jih lahko prebrali v učilnici 19. In ker čisto iz vseh veje ljubezen, naj si bo do naroda, domovine ali povsem osebna, dve izmed njih objavljamo tudi v tej številki Izvira.

Iz bloga nekega vojaka ...

Blog: **teomaan**

Draga familija!

Pogrešam vas že od ponedeljka, odkar sem prispel na bojišče. Tukaj ni kot doma, pa ne zaradi pol milijona ljudi na drugi strani, oddaljeni le kakih sedemdeset metrov od nas. Ni enako kot doma že zaradi neprijaznosti nadrejenih ali konstantnega hranjenja s kruhom, v katerem se nahaja žagovina in ... ostale stvari, ki jih ne morem poimenovati.

Žalosten sem, ker tukaj ne dežuje voda, ampak smrtonosne mine ...

O nadurah in dopustu se z delodajalcem še nisem pogovarjal, vendar vam zagotavljam, da se bom takoj, ko ga prvič vidim. Rekel mu bom tudi, da bi rad nove hlače, ker sem te onečedil že prvi dan. Rad bi opravil čim več nadur, da bom lahko kupil tisto spodnje perilo in posteljnino iz svile, ki sem jo obljubil. Še pred tem pa se bom zglasil na sindikatu, da povprašam o svojih pravicah na delovnem mestu. Pogovoril se bom tudi o regresu, res se bom ... Čeprav še nihče, ki sem mu ga omenil, ni slišal zanj. Le kako si bomo lahko privoščili tisto avtomatsko lopato, če ne dobim regresa? Zadnjič sem se o tem že skušal pogovoriti z vodjo čete, pa sva debato kaj hitro zaključila, rekel mi je, da sem marksist ...

Tukaj ni več tako lepo kot takrat, ko smo bili tu skupaj na počitnicah ... Ampak bom zdržal, počakal do konca. Deloma zaradi svile, deloma pa tudi zato, ker ne vidim druge poti proti centralizaciji politične moči v Evropi. Lahko bi še pisal ... še dolgo, vendar se mi mudi pulit zlate zobe padlim soborcem.

Srčni pozdrav

Oddano: 6. 9. 2014 ob 11:50:10

Zaznamki:

#pismodomačim #izlivanječustev #požrtvovalnost #težkičasi
##radbinovehlače #upamnapregres #menjamzobezafranke

Natisni Priporoči Neprimerna vsebina

Všeč mi je 0 Tweet 0

Oceni:

Ogledi 465 | Ocena 4.0 od 6 glasov

Avtor pisma je Teodor
Popovič, 2. č

Galicija, 28. oktober 1916

Draga moja Neža!

Upam, da ti doma ni prehudo in da to pismo prejmeš polna moči in dobrega zdravja! Nočem, da te zame preveč skrbi, saj še sam ne vem, kaj in kako bo ... Ne bom lagal in ovinkaril, tukaj je iz dneva v dan slabše. Trenutno sem bolan, a ne prehudo. Le podhlajen sem, kajti mraz je, zima se pripravlja, razmere v jarkih pa ne prav upanja zbujaajoče. A tudi v bolniško oskrbo ne morem, na naši strani vsak posameznik šteje. Ne veš, koliko je tu ranjenih in že mrtvih ... Tudi Petra ni več ...

Vlaki, polni novih vojakov, prihajajo in ravno tako odhajajo, natrpani z ranjenimi, izčrpanimi, skorajda trupli naših pogumnih borcev. Mnogi ranjeni kljub neznosnim bolečinam, a v silni želji po zmagi, vztrajajo v taboru ... Zdi se mi, da počasi izgubljam, kar nam je še ostalo človeškega, naši čuti počasi plahnijo. Možje blaznijo. Videl sem v bolnišnici može, ki blodni od bolečin strašijo po taboru. Tudi v bojih ni lahko, sploh ne ... Ko nosači po koncu bitke znosijo trupla na kup, se skorajda utapljajo v mlaki krvi.

Počasi zmanjkuje sanitetnih materialov in tudi živila bodo kmalu pošla. Ne dobimo niti kruha in vode več – ta je le še za višje generale in častnike, mi vojaki pa izgubljam zadnje moči.

Nekateri so našli uteho v ustvarjalnosti – tudi moj soborec v jarku. Njegove pesmi so me že nekajkrat rešile pred vdajo. Pa ne le mene.

A kljub vsemu ti ostajam zvest in tudi tvoj spominček hranim. Četudi sva daleč proč, te prav nič manj ne ljubim kot takrat, ko sem odšel. Morda le še bolj, saj človek šele tu spozna, kaj je imel ... Če Bog da, bova, ljuba moja, nekoč spet skupaj. Začela bova znova in vse nadoknadila, a tudi zato moram zdaj ostati, zdržati in se boriti. Zate, za naju, za nas ... Nikar ne bodi žalostna in upaj na najboljše. Pošiljam ti ljubezen in kup objemov, ne veš, kako si želim dneva, ko te bom lahko objel, začutil, tebe, moja draga Neža!

Sedaj bom zaključil. Sporoči mojim domačim, da jih pozdravljam. Ne obljubim pa, kdaj bom pisal naslednjič, zato nikar ne pričakuj mojega naslednjega pisma preveč nestrpno, da ne boš razočarana.

Zbogom,
te poljublja tvoj dragi Franc

Avtorica pisma je Janja Bajc, 2. d

All you need for a relationship to work is love

Being in a relationship with someone you love is something everyone hopes for. But love is not the only thing that makes a relationship work. In my opinion, for a successful relationship both of the partners must put a lot of effort into it.

Firstly, in a relationship there is a lot of adjustment. It has to be a connection of two different people with different preferences. To find a happy medium, both of them need to compromise a bit. For example: if the husband wants to go hiking during the holidays but his wife strongly insists on going to the seaside, they should spend their holidays near a lake which is surrounded by mountains but ideal for swimming.

Secondly, communication between them plays an important role. Partners should tell each other if there is anything wrong and confess their feelings. Only an honest face to face conversation can lead to positive changes.

What is more, by understanding each other, partners can make a big step into a healthy relationship. Therefore, listening to your partner and trying to see things from his point of view, makes him recognize that by putting in a lot of effort, you deserve him.

However, love is the main thing that joins two people in a relationship. If there is no spark, there is no will to overcome problems and devote yourself to another person.

To sum up, being in a relationship means being emotionally connected to someone. Love keeps partners together and gives meaning to all their efforts put into communication, adjustment and understanding, which is essential for a healthy relationship.

Barbara Praček, 4. b

Sindarin

As an avid fan of the Tolkien universe, I noticed something while watching Hobbit, the long awaited prequel to Lord of the Rings. I'm sure many of you (or only a few) have wondered how the story would turn out if a certain detail was tweaked.

I've thought about this little piece of poetry for a while now. As a lot of people like me - aka fangirls and fanboys - we each have a different taste in characters and we all have our secret wishes to pair up our two favourite characters of the series/film.

The friendship between Thorin and Bilbo can't be described as the usual kind of friendship between traveling companions. From untrustworthy to dependable, from professional contractors to very good friends. This is my take on the story if the gender of a certain Hobbit was changed.

This is the story of Thorin Oakenshield and Bella Baggins.

Him: Prologue
Exiled from his home,
shaped by unforgiving environment.
Forced to grow up,
for the sake of his people.

Hardened personality
showing care only to his twin nephews,
he wonders,
if he's ever going to feel love again.

His dwarven culture
so different from hers.
He only heard the rumors
of the tiny beings called Hobbits.

His whole opinion changed,
his speculations reversed.
Oh how wrong he's been.
The pure opposite of what he believed.

She turned his whole world around.

-

Her: Prologue
Living under the lush green hill.
It wasn't so bad.
Her heart longed for adventure.
She didn't know it was there,
buried deep within her subconscious.

This hidden desire only arose
when she saw him,
standing in all his kingly glory
in front of her doorstep.

His twelve dwarven companions
emptied her food stock.
But they came to her,
to ask her something else.

She became their personal burglar.
Rubbish if you ask her.
But she signed the contract,
because of him.

-
Brought together
by an unexpected adventure,
Bonds are shaken.
Loyalty tested.

Love is found.
Between a tiny Halfling
and the King Under the Mountain.

Her:
Lost in the darkest shade of blue,
endless labyrinths weaving through.
Will you stagger on,
with no star to light your way?

Share with me your tears,
all your troubles and deepest fears.
I remember when
you chased all my shadows away.

You hold my hand
as we walk through this land.
Let me give to you,
all that you have given to me.

Him:
Standing before me.
Protecting from the inevitable,
defending and defiant.
How did I not see this before?

This honour and sacrifice.
A willing loving heart.

I could ask no more than that.

Ana Čibej, 4. d

Urša Brečelj, 3. e, Sladke sanje, barvni linorez

La mia gita a Roma

Giovedì mattina siamo partiti per Roma. A Monfalcone siamo saliti a bordo del treno. Tra quattro ore siamo arrivati a Roma, alla stazione Termini. A Roma pioveva molto, però dopo due ore ha smesso di piovere. Abbiamo lasciato le valigie all'hotel e abbiamo cominciato a visitare i monumenti. Abbiamo visto molte chiese e piazze famose. Il prossimo giorno abbiamo visto il Vaticano, dove siamo saliti sulla cupola di Basilica di San Pietro. Il terzo giorno abbiamo visto la Roma antica e abbiamo avuto tre ore libere per mangiare e fare lo shopping.

L'ultimo giorno abbiamo visto il Colosseo e abbiamo fatto un giro in autobus. Abbiamo parlato anche con la nostra ambasciatrice a Vaticano. Una sera abbiamo fatto sosta sulla scalinata di piazza di Spagna, c'era tanta gente. Lì abbiamo mangiato un gelato molto caro. Tutti i giorni prendevamo la metropolitana e non avevamo una guida turistica perché abbiamo preparato tutte le presentazioni da soli.

Domenica alle sei di sera siamo partiti da Roma per Monfalcone e siamo arrivati ad Ajdovščina a mezzanotte.

Roma è una città bellissima e ci siamo divertiti.

Meta Marc, 3. a

Evropski dan jezikov na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina

26. septembra smo Evropski dan jezikov tudi letos obeležili na prav poseben način, kot je že tradicija na naši šoli. Gimnazijci smo se odločili, da bomo letos odšli na popotovanje z Malim princem avtorja Antoina de Saint-Exupéryja v vseh jezikih, ki se jih na šoli učimo. Za to smo se odločili prav zato, ker Malega princa vsak dojema po svoje, razlikujejo pa se tudi razlage v različnih življenjskih obdobjih. Tako Malega princa otroci dojemajo kot princa, ki potuje po planetih, nekoliko starejši pa kot človeka, ki ne najde smisla v življenju drugih ljudi in najraje živi na svojem planetu, kjer se ima lepo. Na Zemlji je premalo razumevanja, kar pa skuša knjiga preseči tudi s tem, da je prevedena v več kot 260 jezikov.

Mi smo pripoved poslušali v francoščini (brali sta Chiara Pegan in Petra Rebek), nemščini (Tjaša Bonča in Julija Križaj), angleščini (Neja Česnik), italijanščini (Ana Špacapan in Eva Paljk) in celo v kitajščini (Kristina Le Ulaga). Branje Malega princa sem sama dopolnila s kratkimi povzetki v slovenščini in tako olajšala razumevanje zgodbe poslušalcem, učencem drugih, tretjih in četrth letnikov gimnazije, saj nihče od nas ne razume vseh jezikov, v katerih smo knjigo brali.

Zahvaljujemo se našim profesorjem tujih jezikov, ki so nam na poti do razumevanja in spoznavanja Malega princa v nam ne tako razumljivem jeziku pomagali. Obnovili smo naše znanje jezikov, uživali v zvenu nam nezanih besed, poleg tega pa morda razumeli Malega princa nekoliko drugače kot takrat, ko smo bili otroci. Prav to je cilj Evropskega dneva jezikov: naučiti se in razumeti čim več tujih jezikov in s tem olajšati komunikacijo z drugimi.

Nina Ličen, 4. b

Srečanje z Malim princem

Vsakdo, ki se pojavi v našem življenju, je pomemben, razlika je le, kako velik pečat kdo pusti na nas; nekateri ostanejo za zmeraj – to nas uči Mali princ. Podobno je tudi s knjigami: Mali princ je tista knjiga, ki je v meni pustila pečat, knjiga, ki je ostala za zmeraj.

Mali princ me od otroštva spremlja v več pogledih in skozi različne jezike. Prvič sem ga prebrala v osnovni šoli, v hrvaščini. Če bi me takrat vprašali, o čem govori knjiga, bi vam verjetno odgovorila, da v noveli sledimo dvema zgodbama, eno pripoveduje devetletni princ s tujega planeta, drugo pa pilot letala, strmoglavljene-ga v Sahari. Tam se spoznata in postaneta prijatelja. V nizu zgodb princ letalcu pripoveduje o svojem življenju na malem asteroidu B612.

V srednji šoli sem ugotovila, da je Mali princ le na videz knjiga za otroke in da je bistvo zgodbe skrito v lisičinah besedah: *»Čuj mojo skrivnost. Zelo preprosta je: Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.«*

Brala sem ga v angleščini in italijanščini, ki me je takrat navduševala, ter izpisovala citate *»L'essenziale è invisibile agli occhi«* in podobne. Človeku ne pomaga razumevanje vseh teorij ali poznavanje vseh knjig na svetu, če ne zmore na svet gledati s srcem.

Pri francoščini sem izvedela, da je avtor knjige Francoz Antoine De SaintExupery. Mali princ je pravzaprav nekakšna Exupéryjeva avtobiografija. Lik lisice naj bi navdihnili prava lisica, ki jo je v puščavi našel SaintExupery in se nanjo zelo navezal. Tudi sam je namreč kot pilot kar nekajkrat strmoglavil v puščavo.

S slovenščino sem neposredno prišla v stik z vpisom na fakulteto v Ljubljani. Potrebno se je bilo naučiti novega jezika. Za začetek sem si zaželela prebrati knjigo, ki bi bila optimistična, lepa in enostavna. Mislim, da Mali princ navdušuje prav zaradi svoje modrosti preprostega razmišljanja in razkrivanja največjih življenjskih modrosti.

To je torej prva knjiga, ki sem jo prebrala v slovenščini. Zadovoljila je vse moje zahteve. Je optimistična. Mali princ je optimist, ko sporoča, da je vedno vredno čakati na boljše čase. Kdo ve, koliko sončnih zahodov si bomo morali ogledati? A zagotovo bodo prišli. Je tudi

zelo preprosta. S kačo, ki je pojedla slona, na povsem enostaven način prikaže, da ni vse tako, kot je videti na prvi pogled. Domišljiji moramo pustiti svobodo, moramo ji pustiti, da nas preseneti.

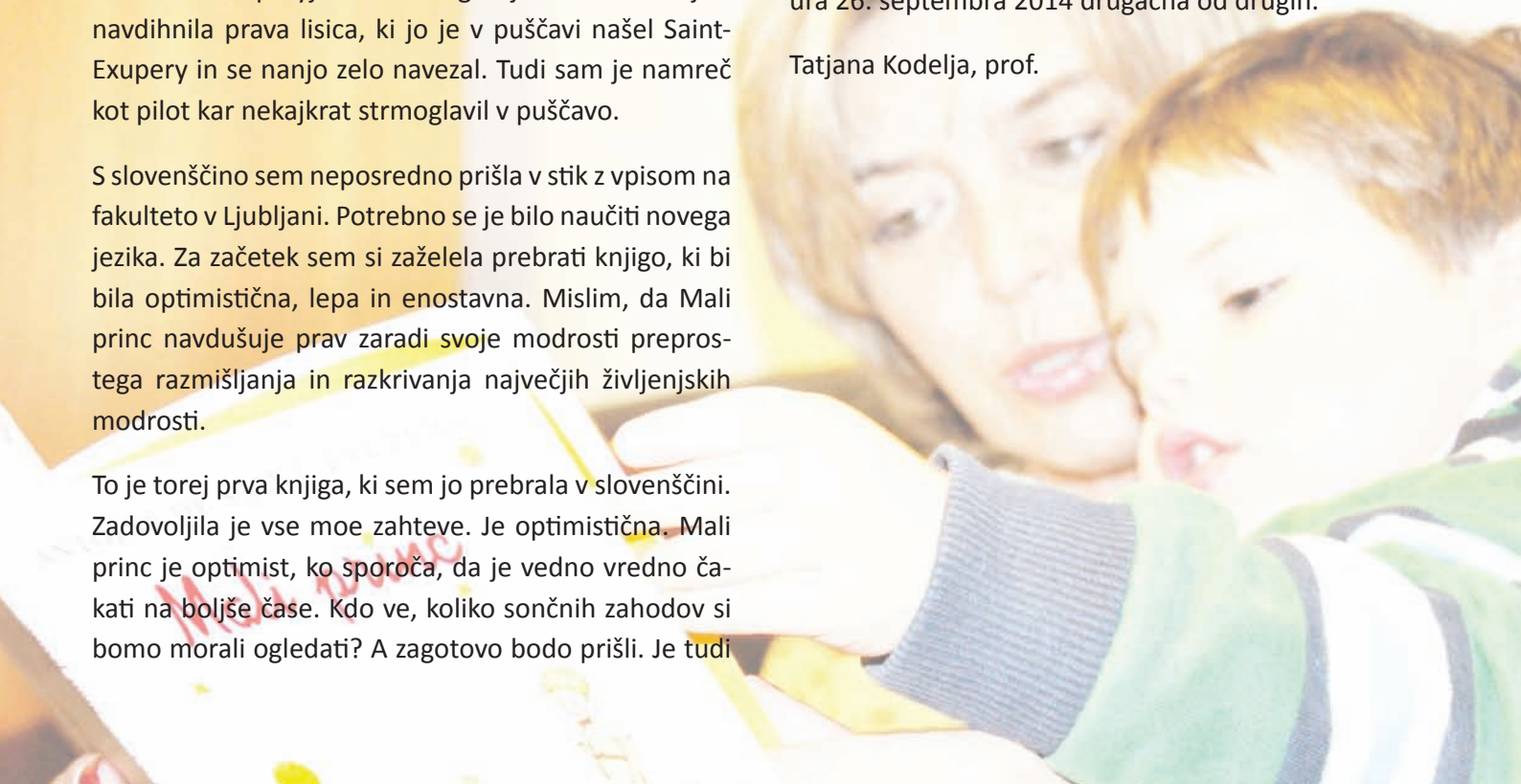
Tudi Mali princ vedno preseneča. Kasneje v življenju sem ga večkrat srečala na poti in še ga srečujem. Včasih namerno, kot takrat, ko sem ga brala svoji hčeri, včasih pa povsem slučajno, ko sem v časopisu prebrala, da so več kot 50 let po smrti našli ostanke letala pilota, avtorja Malega princa, da je Riccardo Cocciantte, italijanski pevec in skladatelj ustvaril muzikal Mali princ z libretom v francoščini, da Googlov logotip krasi Mali princ ob 110- obletnici rojstva avtorja ... Z malim princem sem se ponovno srečala tudi septembra ob dnevu jezikov, ko smo v šoli brali odlomke iz knjige v šestih jezikih.

Mali princ se vedno pojavi kot plamen, ki osvetli trenutek. Je izjemno topla knjiga o osamljenosti, prijateljstvu, ljubezni in odgovornosti. Deček iz knjige je lik, ki vsakič na novo pokaže, kako življenje pravzaprav deluje. Vsak izmed nas je lahko po svoje Mali princ. Zato se mi zdi prav, da smo na dan jezikov posvetili uro Malemu princu, da smo iz knjige, ki je prevedena v več kot 180 jezikov, naredili »ceremonijo«.

»Kaj je to ceremonija?« vpraša Mali princ.

»To je nekaj, kar je že zdavnaj pozabljeno,« odgovori lisica. »To je nekaj, zaradi česar je določen dan drugačen od drugih dni.« Nekaj, zaradi česar je bila četrta ura 26. septembra 2014 drugačna od drugih.

Tatjana Kodelja, prof.

Liebe in der Luft

kompliziert
aber wichtig
wir brauchen sie
heute und für immer
Liebe

Lea Pahor, 1. b

Kuss

warme Umarmung
Schmetterlinge im Bauch
beide fröhlich beide glücklich
Liebe

Meta, Tamara, Erika, Vida, 3. a

Liebe ist schwer zu finden
wird schnell verloren
aber niemals vergessen.

Mineja in Marjetka, 3. a

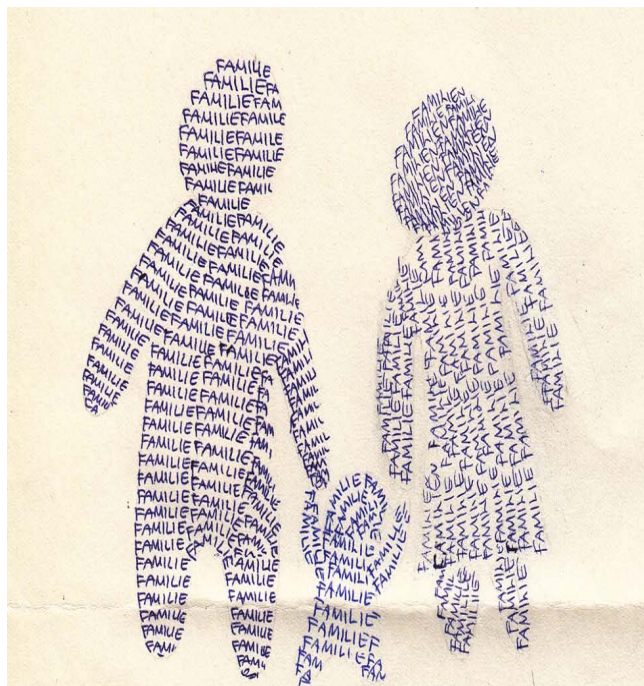
Herrlich
die Liebe
macht mich blind
ich bin so glücklich
zufrieden!

Lea Elena, 1. b

Was wünscht sich jeder?
Nicht jeder kann sie haben,
aber sie besteht.
Liebe.

Špela, 1. b

Liebesrezept

1 Prise Freundlichkeit
1 Löffel Romantik
unendlich viel Gramm Küsse und Umarmungen
jede Menge Glück

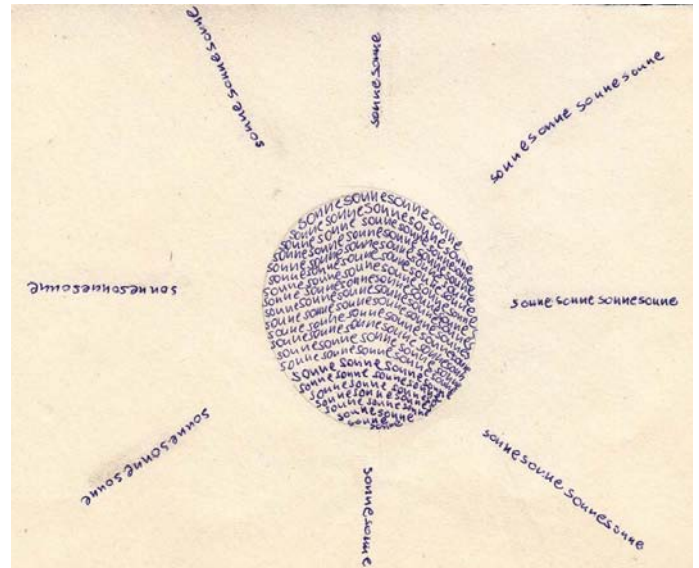
Alles in eine große Schüssel geben und im Ofen bei
38,6 Grad sehr lange backen!

Luka, Rok B., Rok K., Matjaž, 3. a

Wenn die Liebe ein Teil des Tages wäre, dann wäre
das der Freitagnachmittag.

Boštjan, 2. c

Auch wenn du wütend, nervös, lästig, unverschämt
bist: ich liebe dich.

Vesna, 3. b

Autoren der Bilder: 2. ab, Deutsch als 3.
Fremdsprache

Izjemen uspeh mladih biologov na projektu SiiT

V lanskem šolskem letu, 2013/2014, smo dijaki 2. letnika v okviru obveznih izbirnih vsebin izdelali interaktivni ključ za določanje nevretenčarjev, s katerim smo sodelovali v čezmejnem projektu SiiT. Svoj izdelek smo predstavili v mesecu septembru 2014 na zaključni prireditvi projekta v Trstu, kjer smo bili izbrani kot zmagovalci natečaja ter za svoje delo prejeli priznanje in nagrado.

Delo smo prvič predstavili na šoli ob Svetovnem dnevu mokrišč 2. 2. 2014, in sicer z razstavo fotografij, ki so nastale ob raziskovanju življenja v potoku Lokavščku. Sodelovali smo tudi v predstavitvenem spotu naše šole, ki ga je posnela TV Primorka.

Do konca meseca junija je bilo potrebno napisati in oddati raziskovalno nalogo, s katero smo zadostili vsem pogojem za sodelovanje na natečaju. Po uspešni predstavitvi naloge v Trstu smo se odločili, da svoje delo in dosežke predstavimo tudi staršem na roditeljskem

sestanku v mesecu oktobru, kjer nam je pohvalo najprej izrekla naša mentorica, vršilec dolžnosti ravnatelja, gospod Andrej Rutar, pa nam je podelil tudi priznanja za doseženo 1. mesto na tekmovanju projekta SiiT.

Novembra in decembra smo obiskovalcem poklicnega bazarja in dneva odprtih vrat ponudili, da sami preizkusijo naše določevalno orodje. Odziv je bil velik in vzpodbuden.

Ključ za določanje sladkovodnih nevretenčarjev je odličen učni pripomoček, saj ga dijaki naše šole uporabljajo tako v okviru terenskih vaj pri pouku biologije kot tudi pri raziskovalnem delu v okviru pouka Študija okolja v 2. letniku gimnazije.

Jan Uršič in Nejc Prinčič, 3. a

Astronomija v šoli

Odkar poučujem, astronomija ni samostojen predmet v gimnazijah. Nekateri pravijo, da je včasih bil. Pred tremi leti je bil pripravljen učni načrt za izbirni predmet astronomija, vendar se na državni ravni še niso odločili, ali predmet spustiti v vse gimnazije ali ne. Trenutno se izvaja le kot poskus na eni od slovenskih gimnazij.

Na naši šoli smo se odločili povečati izbirnost predmetov tudi na naravoslovnem področju. Od letos dijaki lahko slišijo v drugem in tretjem letniku dodatne vsebine s področja okolja, biologije, kemije in fizike. Gre za vsebine, s katerimi se dijaki v šoli praviloma ne srečujejo, če ne izberejo naravoslovne skupine. Tako smo primanjkljaj vsebin iz astronomije v gimnaziji rešili z izbirnim predmetom v tretjem letniku.

Z astronomijo se v šoli ukvarjamo tudi v okviru astronomskega krožka. Tu se dijaki srečajo z reševanjem računskih nalog v okviru priprav na tekmovanje iz znanja astronomije. Za večino pa so zanimivejša opazovanja. Razpolagamo z astronomsko opremo, ki nam odkriva pogled na najrazličnejša vesoljska telesa in poglede zelo daleč v vesolje. Objekte tudi fotografiramo. Pomemben mejnik v intenzivnosti ukvarjanja z astronomijo je bil ravno astrofotografski tabor, ki sem se ga skupaj s tremi dijaki udeležil pred štirimi leti. Takrat smo naredili prvo astronomsko fotografijo. V začetku koledarskega leta smo pripravili razstavo fotografij, ki so jih naredili naši trenutni in bivši dijaki.

Ukvarjanje z interesnim področjem preprosto iz vesolja omogoča učenje, ki lahko obrodi izjemne rezultate. Dijaki so dosegli najvišja mesta na državnih tekmovan-

jih ter pohvalo na mednarodni olimpijadi iz astronomije.

Začeli smo sanjati o avtomatizaciji astronomskega observatorija. Videli smo razpisano raziskovalno nalogo in se prijavili. Oddajali smo delna poročila, na koncu pa sporočili, da zaradi obsežnosti naloge stvari pred iztekom razpisa in predstavitvijo ne moremo zaključiti. Organizatorji so nam sporočili, da kljub temu lahko predstavimo projekt, saj ustreza pogojem razpisa.

Dijaki so po predstavitvi projekta zmagali in si prislužili ogled vesoljskega centra v Kölnu. Ti dijaki so sedaj študenti fizike. Observatorij, ki smo ga načrtovali, trenutno še ne deluje. Je pa postavljen in v tem trenutku je že mogoče trditi, da se bodo sanje, ki smo jih začeli sanjati pred tremi leti, uresničile.

Potrebna so bila tudi povezovanja. Bivši ravnatelj je mogoče tudi zaradi velikih dosežkov, predvsem pa zaradi entuziazma, ki je bil prisoten v naši skupini, izkazal naklonjenost projektu, pomoč in zainteresiranost sta izkazala tudi lokalno astronomsko društvo in Občina Ajdovščina. Sam sem projekt predstavil tudi na mednarodnem izobraževanju učiteljev na Nizozemskem, kjer so navdušenje nad projektom izrazili tudi zaposleni pri Evropski vesoljski agenciji. Tako udeleženci kot organizatorji so najbolj pohvalili sposobnost povezovanja med šolo, društvom in občino.

Razlog za uspeh se skriva v dolgem nizu razlogov, ki so se v času večletnega dela sestavili. Brez navdušenja, močne volje, trdega dela in prej omenjenega povezovanja pa bi verjetno ostali le spomini na lepe sanje.

Tudi za prihajajoče generacije bomo gotovo poskrbeli, da bodo pridobile znanje in izkušnje s področja astronomije. Trije naši dijaki tudi letos nadaljujejo z izvajanjem astronomskega krožka za učence druge triade Osnovne šole Danila Lokarja Ajdovščina in s tem prenašajo znanje na mlajše.

Vesolje je neomejeno in ponuja ogromno možnosti raziskovanja. Je skrivnostno in vredno ga je odkrivati.

Andrej Rutar, prof.

Ljubezen po matematično

Najstarejšo cerkev v španskem mestu Oviedo je dal zgraditi knez Silo. Na svoj nagrobni kamen v tej cerkvi si je dal vklesati skrivnostni napis, podoben našemu. Na ta način je knez Silo 45760 krat napisal »Silo princeps fecit« (brez presledkov), kar v slovenščini pomeni Zgradil knez Silo.

Podobno lahko tudi mi svoji ljubljene osebi hitro na veliko načinov napišemo »ljubim te«.

Če začneš brati v sredinskem L-ju in se pomikaš samo v dveh smereh (desno in dol ali desno in gor ali levo in gor ali levo in dol), prebereš »LJUBIM TE« na veliko načinov. Koliko jih je?

E	T		M	I	M		T	E
T		M	I	B	I	M		T
	M	I	B	U	B	I	M	
M	I	B	U	J	U	B	I	M
I	B	U	J	L	J	U	B	I
M	I	B	U	J	U	B	I	M
	M	I	B	U	B	I	M	
T		M	I	B	I	M		T
E	T		M	I	M		T	E

Anja Marolt, 1. Č, Stara elektrarna, akril

SUDOKU »LJUBIM TE«

V vsakem stolpcu in vsaki vrstici ter v vsakem 3x3 kvadratu morajo biti vsi znaki iz naslova sudokuja (8 črk in pobarvan kvadrata).

Zelo lahko

					E	J	B	
		T	I				L	E
J	E	L						
E				M				
U		I				L		B
T		M		L				J
I		E	T		B			U
			B					
L		J		I	U		E	

Lahko

					M			J
	E				L			
				E				
		U						M
	B	M			J		L	U
E					B		T	
U		E				I		
I			J			B		
				U				

Srednje težko

	T	L			I			
				L			U	
I	M			J		L		
E	B						I	
						J	T	
					B			
B			M		E			
					U			T
			I	T				

Klavir? Mala malica!

Klavir? Vedela sem, kako izgleda, da pa bi nanj znala igrati pred štirimi leti, ko sem prišla na Srednjo šolo Veno Pilon Ajdovščina, niti pomislila nisem. Nova šola, novi profesorji, novi predmeti in seveda učenje inštrumenta, vse je bilo novo. Ko sem zagledala klavir, je bila moja prva misel, kaj pomenijo vse te tipke. Saj so prav vse enake, skrite pod pokrovom v veliki črni škatli; veliko je belih in nekoliko manj črnih.

Kaj so sploh note in kako jih zaigraš, so bila vprašanja, ki so se mi porajala ob začetku šolanja na tej šoli. Strah, strah, strah in hkrati vznemirjenost, so bili moji občutki na prvi uri klavirja. Spomnim se, kako sem bila ponosna nase, ko sem po prvem tednu znala zaigrati pesmico Kuža pazi, ki ima le nekaj tonov. Da bi znala zaigrati nekaj tonov ali kratko pesmico, to že, da pa bom igrala zapletene, več strani dolge skladbe, si niti predstavljati nisem mogla.

Vse prvo šolsko leto me je pred vsako uro glasbe črvilo v trebuhu, včasih so se mi celo tresle roke. Vendar sem ta strah premagala in moje ure klavirja so sčasoma postajale vedno bolj sproščene. Velikokrat bi nad kakšno skladbo najraje obupala že na začetku, saj mi že na prvi pogled ni bila všeč. Kasneje, ko sem se jo po večkratnih vajah in ob pomoči profesorice Vide Červ naučila zaigrati, pa sem spoznala, da je pravzaprav veliko bolj enostavna, kot je bila videti sprva.

Gotovo mi je bilo v vzpodbudo tudi to, da me je moja mami poslušala pri igranju in se veselila mojega napredka. Začutila sem, da je pravi užitek, če skladbico res obvladam in jo lahko zaigram s pravim občutkom. Velik izziv pa je bila gotovo štiriročna skladba z naslo-

vom Lepotica in zver, ki sva jo igrali skupaj s sošolko Saro in vanjo vložili veliko truda ter časa. Prišlo nama je v navado, da sva jo igrali tudi izven učnih ur in večkrat »nastopali« pred prijateljicami.

Danes, po štirih letih, vem, da je brez kakršnega koli predznanja o notah in igranju na klavir z voljo in rednimi vajami vse mogoče. Z vsako uro klavirja pridobim nekaj novega znanja. Najpomembneje pa je, da mi bodo pridobljene spretnosti koristile na poti v prihodnosti.

Petra Berčič, 4. č

Jakob Panič Nardin, 1. b, Črkovanje ljubezni, kolaž na stiroporju

Vzgojiteljada 2014

Ko burja nad Krasom se znese, prepíha te prav do obisti, zmikasti te in te očisti, očisti, da nisi več isti. Turobne ti misli odnese, navlako iz duše odpiha, da znova z lahkoto zadiha, zadiha, za pot do navdiha pod jarkim spet soncem odpre se.

(Mojca Luštrek)

Logotip Vzgojiteljade 2014

Burja je dodobra zapihala, razkuštrala naše lase in s sabo prinesla Vzgojiteljado ter njene udeležence naravnost v Ajdovščino, kjer smo začeli že 12. Vzgojiteljado po vrsti, tokrat pod geslom »Burja ima mlade«. Za tiste, ki še ne veste, kaj je vzgojiteljada, pa pojasnilo: gre za druženje, ustvarjanje in spoznavanje vseh vzgojiteljskih šol v Sloveniji, kamor so vključeni dijaki, mentorji in njihovi ravnatelji. Zanimivo, kaj?

23. oktobra 2014 se je ob 9. uri začelo zanimivo dogajanje v Dvorani prve slovenske vlade, kjer smo s pesmijo, plesom, glasbo in besedo sprejeli in prisrčno pozdravili obiskovalce Vzgojiteljade iz enajstih šol: Metlike, Ljutomera, Ljubljane, Celja, Slovenj Gradca in Mute, Maribora, Izole, Kamnika, Ormoža in Jesenic.

Potem ko smo jim na kratko predstavili, kdo smo in kam so prišli, pa sta predstavnici komisij za likovni in literarno-likovni natečaj, profesorici Damjana Plešnar in Alenka Vidmar, razglasili nagrajence in podelili

nagrade za najboljša dela. Med nagrajenkami so bile tudi domače dijakinje Mihela Marc, Rebeka Bajc, Anja Puc, Anja Mikuž, Urška Leskovec, Ana Trček in Urška Kovšca. Šola je namreč v sklopu srečanja spomladi razpisala omenjena natečaja za likovna dela in izvirno slikanico na temo Burja ima mlade.

Nato smo dijake, mentorje in ravnatelje povabili v prostore šole, kjer se je začelo osrednje dogajanje v različnih zanimivih delavnicah.

Spoznavanje med vrstniki je bilo ključnega pomena, zato je burja prevetrila in po delavnicah pomešala dijake z vseh omenjenih koncev.

Obiskovalci so se lahko udeležili angleško-glasbene delavnice, kjer so s pomočjo dežnikov pripravili kratko plesno točko na že prej zasnovano angleško pravljico.

Veliko dijakov se je vključilo tudi v multimedijsko delavnico, ki je poskrbela za videoposnetke, fotografije ter reportaže o dogajanju.

»Ustvarjalni um – kdo si?« je bila delavnica, katere cilj je bil v sebi prepoznati ustvarjalnost s pomočjo raziskovanja velikih izumiteljev prejšnjega časa ter to uspešno prenesti tudi na otroke v vrtcu. Ta delavnica je bila pisana na kožo dijakom, ki radi spoznavajo sebe in druge.

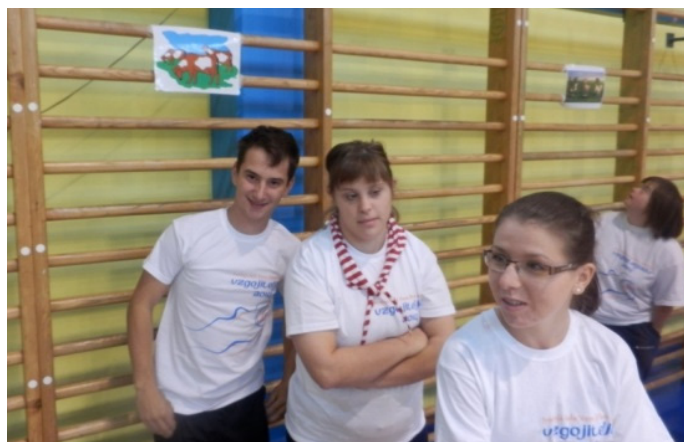

Likovna delavnica, kjer so se domači in gostujoči dijaki odpravili na krajše raziskovanje ajdovske trdnjave in Hublja ter svoje vtise prelili na papir, delavnica polstenja volne ter delavnica reciklaže, kjer so iz starega blaga izdelovali zelo zanimive šale, odlične za zdajšnji letni čas, ko burja že kaže zobe, so bile obiskane predvsem s strani tistih mladih, ki jim dobro teče roka ustvarjanja.

Delavnica cajonov, kjer so udeleženci pripravili ritmično točko v spremljavi skladbe »Hall of fame«, zborovska delavnica, ki je s pomočjo glasilk in lastnih inštrumentov ponazorila skladbo Burja Srečka Kosove- la v uglasbitvi Tadeje Vulc na čim bolj naraven način, in plesna delavnica, kjer so mlade dijakinje pripravile hip-hop koreografijo, so bile kot nalašč za mlade, ki živijo za glasbo in z glasbo.

Seveda ni primanjkovalo športnikov, zato smo priredili tudi športno delavnico v akvatlonu, ki se je odvijala na bazenu v športnih prostorih Police. Slednje so se z veseljem in navdušenjem udeležili tudi učenci zavoda CIRIUS iz Vipave.

Ker je bilo na dogodku veliko deklet, ki še vedno prevladujejo na vzgojiteljskih šolah, smo se odločili, da priredimo tudi naravoslovno-kozmetično delavnico, kjer je nastala domača ognjičeva krema.

Medtem ko so se mladi družili in ustvarjali, pa je burja gostujoče mentorje ter ravnatelje odnesla vse tja do Zemona in Vipave, kjer so pobliže spoznavali ta del Vipavske doline in dobili nekaj barve v lica, ker je burja pač burjasta.

»Super je. Nekaj vrstnikov sem že spoznala in profesorji na vaši šoli so »zakon«. Rada pojem, zato sem se odločila za to delavnico, in pesem je naravnost odlična za to temo,« nam je zaupalo dekle, ki je obiskalo zborovsko delavnico.

Tudi drugi gostujoči dijaki so bili ne glede na to, katere delavnice so se udeležili, podobnega mnenja. Vsem je bilo super, in zanimivo, vsem so bili naši profesorji »zakon«. Poleg tega, pa so se stkala tudi nova prijateljstva, kar je eden od osrednjih namenov Vzgojiteljade.

Kosilu, ki se je po intenzivnem ustvarjanju in raziskovanju vsem prav prileglo, je sledila le še zaključna prireditev, kjer se je vsaka skupina predstavila. Zaključili in poslovili smo se v prevetrenem, osvežujočem vzdušju in z besedami: »Ostanite mladostni, izvirni in pogumni. Uživajte, ko vam veter kuštra lase. Prepustite se burji in črpajte moč iz sile, s katero veje naokoli. Pa ne čakajte na spremembe, sprememba bodite vi!«

Urška Kovšca, 4. č

Teden otroka na naši šoli

Najmlajšim – koncert z živalicami

Prav je, da se v tednu otroka posebej spomnimo na otroke, se jim posvetimo in jih razveselimo.

7. oktobra lani smo se dijaki iz 2. č in 2. d razreda potrudili, da bi teden otroka popestrili malčkom iz bližnjih vrtcev. Zanje smo pripravili majhen koncert, ki smo ga poimenovali kar Koncert z živalicami. Ob mlaki se namreč od jutra do večera zvrsti veliko živali in vsaka po svoje poskrbi, da ni nikoli dolgčas. Predvsem pa je ob mlaki slišati marsikaj.

Prav zato smo s pomočjo orffovih in drugih instrumentov poskrbeli, da so otroci dogajanje ob mlaki zelo intenzivno lahko spremljali tudi skozi glasbo. Seveda brez petja in plesa ne bi šlo. Sami smo poskrbeli tudi za kostume.

To je bila za nas, dijake drugega letnika, prva tovrstna izkušnja, zato so bili nasveti in pomoč naših mentoric, učiteljic glasbe, plesa in likovnega, toliko bolj potrebni in dobrodošli. Pa vendar se nam je zdelo, da smo bili z vsako vajo in na vsakem nastopu boljši. Zadovoljni otroški obrazi in navdušeno ploskanje drobnih ročic so bili najlepša zahvala za trud in so nam vlili novega poguma za naše nadaljnje delo.

Jana Rudolf, 2. č in Vanja Gerzetič, 2. d

Likovniki v Piranu

19. 10. 2014 smo se člani likovnega krožka odpeljali proti Piranu. Skupaj z drugimi likovno nadahnjenimi dijaki sem se udeležila extempora, ki je bil organiziran ob Tednu otroka.

Sproščen ogled mesta je vsakomur izmed nas ponudil motiv za ustvarjanje.

Zavihali smo si rokave in začeli z delom. Nekateri so poskušali s čopičem pričarati morske valove in niso obupali, niti ko jim je veter poizkušal ukrasti umetnine. Drugi smo s hitrim skiciranjem sledili gibom uličnega glasbenika, večino pa so navdušili številni kipi in prečudovite barvite hiše, ki krasijo ulice po mestu. Eden najbolj občudovanih in največkrat upodobljenim motivov je bil kip Tartinija z violino v središču mesta.

Močno sonce nas je utrudilo v naših umetniških podvigih, profesorje pa v nenehni skrbi za nas, saj nas je mladostni nemir gnal po svoje. Sladoled na koncu srečanja je stopil našo utrujenost, ostal je le občutek sladkosti po dobro opravljenem delu.

Za svoj trud smo bili pohvaljeni, naše umetnine pa so bile razstavljene v centru Mercator v Ajdovščini.

Ana Špacapan, 2. a

Radosti na snegu

Za drugi letnik predšolske vzgoje so se na petkovo jutro, 9. 1. 2015, začele radosti na snegu. No, pravzaprav bi radosti lahko zapisali tudi z veliko, saj gre za poimenovanje štiridnevnega projekta, ki ga naša šola že vrsto let organizira za dijake predšolske vzgoje. Ampak ne, naj ostanejo kar z malo, saj je bil res radostno ...

Ob sedmi uri zjutraj smo se zbrali na Policah. Polni pričakovanj in vznemirjenja smo se z avtobusi odpeljali proti Cerknu. Popolnoma smučarsko razpoloženi smo okrog desete ure prispeli pred naš hotel in se kaj hitro podali na bele strmine. Eni prvič in negotovo, drugi pa precej samozavestno in v želji po (samo)dokazovanju. Sicer pa so že naši profesorji spremljevalci poskrbeli, da so nas glede na predznanje smučanja razporedili v ustrezne skupine in na primerne strmine.

Čeprav smo ta dan na snegu preživel precej manj časa kot naslednje dni, smo se zvečer v hotel vrnili precej utrujeni. In verjetno bi marsikdo lahko priznal, da se je prav težko odpravil v skupen prostor, potem ko smo se že namestili po sobah in se za trenutek ulegli na postelje. Ampak smo šli in profesorji so nam predstavili program dejavnosti za naslednje tri dni.

Že od višjih letnikov smo vedeli, da se naši profesorji pri dejavnostih zelo potrudijo in tudi tokrat je bilo tako. Vsak dan so nam poleg smučanja in bordanja pripravili veliko različnih dejavnosti, preko katerih smo pridobivali dragocene izkušnje za življenje. Ob tem pa smo seveda rasli tudi sami – razvijali smo različne spretnosti, bili primorani sprejemati odgovorne odločitve, četudi le v odnosu do sovrstnikov, in se učili samostojnega življenja.

Doživeli smo trenutke, ki jih ne bomo nikoli pozabili in zato smo hvaležni. Želiva si, da bi tudi sami nekoč enako kvalitetno prenašali znanje in ljubezen do poklica ljudem, s katerimi bomo v stiku.

Ana Sluga in Kristi Trošt, 2. d

Ljubezen je v drobnih stvareh

Interesna dejavnost v dijaškem domu - šivalnice

Prijetno druženje je lahko tudi ustvarjanje v šivalnici, kjer ciljno naravnano, a sproščeno izvajamo aktivnosti, ki dijake vzgajajo za življenje. Pot do cilja je vijugasta in raznolika, zaključek pa je nekaj, kar damo drugim, in nekaj, kar ostane v nas. Tako smo bili nosilci dveh odmevnih projektov: Prenova mladinske sobe in Odgovorna potrošnja.

Ekološka osveščenost postaja del našega vsakdanjika. Glede na navdušenje med dijaki se želimo letos preizkusiti v projektu, ki smo mu dali ime Prepletenke. Ponovno smo se usmerili v recikliranje. Tokrat iz rabljenih majic pletemo nove izdelke: šale, ogrlice ... Učimo se spretnosti, predelujemo staro in izdelujemo novo.

Svoje ustvarjalno delo smo pokazali v okviru delavnice na Vzgojiteljadi v oktobru 2014. Aktivni smo bili na Dnevu odprtih vrat. Plod našega dela je tudi praznična krasitev avle in jedilnice dijaškega doma ob koncu leta. Idej nam ne zmanjkuje, saj načrtujemo še veliko novih aktivnosti.

Radi ustvarjamo, občutek biti koristen nam pomeni veliko. Majhni, a pomembni koraki, ki jih vsak torek delamo v šivalnici, v nas puščajo sledi, na katere smo ponosni, ker so narejeni z ljubeznijo.

Čas, ki ga porabimo za te aktivnosti, in odgovornost, s katero ustvarjamo, predstavljata našo pripadnost, zato smo ob vsakem doseženem cilju še toliko bolj zadovoljni.

Mentorica: Sonja Colja, univ. dipl. inž.

Zorenje skozi šivankino uho

Morda se komu zdi, da smo dijaki v dijaškem domu prikrajšani tudi za tisto, česar se človek običajno nauči doma, spotoma. Šivanja denimo. Pa vam iz prve roke povem, da ni tako. Za to v našem domu skrbi vzgojiteljica Sonja. Vodi interesno dejavnost, ki smo jo poimenovali šivalnice.

Dekleta se jih radi udeležujemo, saj ta čas ni namenjen le učenju omenjene spretnosti, pač pa v okviru projektov, ki temeljijo na predelavi, skrbimo tudi za okolje in odgovorno potrošnjo. Vsak še tako droben izdelek je odraz ustvarjalnosti, inovativnosti in velike mere ljubezni, brez katere njegova končna podoba ne bi bila taka, kakršna je.

In nenazadnje v šivalnici potekajo sproščeni, pa tudi težki življenjski pogovori, v njih se rojeva smeh in pritečejo solze, v šivalnicah se dokazujemo, oblikujemo in rastemo.

Barbara Masten, 2. e

Prvi šolski dan v šolskem letu 2014/15

Glede na pripovedovanje znancev in prijateljev, kaj vse so doživeli prve dni v srednji šoli, me je kar stisnilo v želodcu, ko nam je razredničarka po koncu tretje šolske ure povedala, da nas sedaj čaka sprejem, ki nam ga pripravljajo četrti letniki.

Kmalu so potrkali ... In zelo kulturno vstopili. Pozdravili so nas in nam s pesmijo Toneta Pavčka zaželeli dobrodošlico. Ob pogledu na sicer povsem nove, a nič vzvišene obraze, so se strahovi, ki so me spremljali zadnje dni, razblinili. Ko pa je k meni pristopilo nasmejeno dekle, mi ponudilo roko v pozdrav in se mi predstavilo: »Neja iz 4. č bi rada tole zapestnico podarila komu?« Najina pogleda sta se srečala, njen prešeren nasmeh je podobno reakcijo zbudil tudi v meni: »Veroniki Nemec iz 1. č,« sem ji odgovorila in ji ponudila svoje zapestje.

Ko mi je nanj zavezovala zapestnico, sem se počutila precej drugače, kot sem si sploh lahko predstavljala.

In prav taka občutja zaveznitva, povezanosti in zaželjenosti bi čez štiri leta rada tudi sama zbudila med plahimi prvošolci.

Veronika Nemec, 1. č

Na svoje začudenje, še bolj pa na začudenje domačih, sem prvega septembra prišla domov prav taka, kot sem zjutraj šla od doma – prvič v srednjo šolo. Pravzaprav ne, bila sem precej boljše volje in predvsem brez strahu. V prvi povedi pa sem imela v mislih popisan obraz, torbo, oblačila, zlepljene in odstrižene lase ... Prav zato sem iz previdnosti zjutraj raje oblekla majico, ki mi je ne bi bilo najbolj škoda zavreči, lase sem si spela v čop, pa tudi nove torbe te prve dni še nisem imela namena uporabljati. »Da se malo poleže,« sem si rekla.

Pa ni bilo tako. Domačim sem z veseljem pokazala zapestnico, ki sem jo dobila od četrtošolke, jim navdušeno pripovedovala, kako je bilo, in si za naslednji dan pripravila novo šolsko torbo.

Hvala, četrtošolci!

Rebeka Franetič, 1. č

Naša popotnica je bogata, naj bo taka tudi vaša

Verjamemo, da je bil vaš prvi dan na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina poln pričakovanj in vznemirjenja, saj smo bili pred štirimi leti na istem kot vi. Deležni smo bili čudovitega sprejema in konec tedna tudi krsta, ki ga ne bomo pozabili.

Preko 1. letnika, ko smo se šele spoznavali, smo takoj začeli skupaj v en glas kritizirati šolski sistem (od tod »skrawžlani« lasje naše razredničarke).

Čeprav je bil razred vedno razdeljen na skupinice, smo znali stopiti skupaj, ko so nastopile težave. Ampak, težave gor ali dol, ostali nam bodo tudi lepi spomini – plavanje, smučanje, vsi izleti, športni dnevi in ekskurzije.

In v zameno smo tudi mi pustili velik pečat šoli, tako na športnem področju kot na kulturnem, saj smo sodelovali pri več prireditvah in proslavah ter igrali veliko iger. Nauk tega: Če boste pridni, vas bodo »ponucali« prav za vse.

Dragi prvošolci in nasploh učenci nižjih letnikov!

Na srce vam polagamo, da se v 3. in 4. letniku še posebej potrudite. Izberite in oglejte si fakultete že kakšno leto pred 4. letnikom, da se ne boste konec februarja pred vpisom spraševali: »Kam naj sploh grem?«. Poleg tega naj vas ne bo strah profesorjev, saj bo ta strah vplival na vaš uspeh. (Vemo, da je lažje to reči, kakor storiti.)

Ne bomo vam rekli, da se učite sproti, a zmeraj imejte v mislih, da vas čaka po koncu srednje šole velik korak v življenju in vaša marljivost bo naredila vaš cilj lažje dosegljiv. A poleg tega ne pozabite na zabavo in sami nase. Ta štiri leta bodo minila kot bi mignil in na koncu 4. letnika se boste samo še spraševali, kako je lahko srednje šole tako hitro konec. Vam povemo, kako? Ker ste se (in se še boste) na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina imeli lepo.

Vse ustvarjalne ure, vsi odmori (pa tudi tisti drugi 45 minutni »odmori«), ure športne vzgoje, vse ure kitare in klavirja ter ure ostalih predmetov so pripomogle k temu, da so nam leta minila (pre)hitro. Šele na koncu smo se začeli zavedati, da se z nekaterimi mogoče

sploh ne bomo več videli. Ali ni to grozno? Štiri leta smo skupaj gulili iste klopi, reševali iste naloge pri matematiki, se tako ali drugače skregali, kaj bomo kupili razredničarki za konec leta, a nikoli nismo pomislili, da bo tega enkrat konec (vsaj ne tako resno kot sedaj). Uživali smo v vsaki mali stvari, ki smo jo naredili SKUPAJ.

In to je to. Bodite skupaj, saj bo prišel dan, ko se boste zavedli, da se je v življenju treba pomakniti od poznanih ljudi v novi svet, da kot oseba dozoriš.

Saj veste, ena dobra stvar v življenju se mora končati, da se začne boljša.

Vaš 4. č

Predstavitvene aktivnosti Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina

Tudi letos se na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina trudimo povečati prepoznavnost v lokalnem okolju, matični občini in drugje. Smo edina srednja šola v občini Ajdovščina in tako najbližje domačim dijakom, ki se odločijo za srednje izobraževanje v gimnazijskem programu in programu predšolske vzgoje.

Prepoznavnejši smo hoteli biti že na Zaposlitvenem bazarju v Ajdovščini, 11. novembra 2014, kar nam je po zbranih mnenjih tudi uspelo. 9. decembra 2014 smo popoldan odprli vrata naših učilnic in dijaškega doma ter odvili še nekaj metrov klobčiča z rdečo nitjo naše prepoznavnosti. Z energičnim nastopom dijakinj in dijakov smo dogodek slovesno otvorili. Devetošolcem in njihovim spremljevalcem smo pokazali različne tematske aktivnosti, sodobne pristope k poučevanju in učenju ter pridobivanju novih znanj, veščin in kompetenc. Obiskovalcem smo dali možnost proste izbire ogleda dogajanja na šoli. Radovedna mladina je sledila

aktivnostim po šoli, starši pa so na čajanki z bivšimi pilonovci, sedanjimi študenti, spraševali o prijetnostih in tegobah, ki jih dijak doživlja med šolanjem. Klepet je bil iskren in tako spontan, da se je med vsem dogajanjem neopazno končal zadnji.

8. januarja 2015 smo se predstavili na Bazarju srednjih šol na OŠ Idrija. Štiri zelo aktivne dijakinje, navdušene »promotorke« naše šole, so odgovarjale na vprašanja in z iskrenostjo presenetile tudi največje dvomljivce in neopredeljene.

15. januarja 2015 smo se odzvali povabilu na dogodek Predstavitev šol in poklicev na OŠ Antona Globočnika Postojna in naleteli na veliko zanimanje za izobraževanje na naši šoli.

Rdeča nit prepoznavnosti Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina se bo odvijala tudi na informativnih dnevih 13. in 14. februarja 2015. Tako bomo napletli skupnost novih pilonovcev v šolskem letu 2015/2016. Z uspešnim delom, poštenostjo in visoko mero odgovornosti pa bomo dokazali, da znamo »izdelke iz rdeče niti« tudi ustrezno vzdrževati.

Karmen Lemut, mag.

Vtisi sodelujočih dijakov na

.... zaposlitvenem bazarju ...

Že drugič letos je Mladinski center Hiša mladih Ajdovščina organiziral Zaposlitveni bazar, ki je potekal v torek, 11. 11. 2014. Zaposlitveni bazar je vključen v Strategijo za mlade Občine Ajdovščine.

Stojnica srednje šole Veno Pilon Ajdovščina, ki jo je zasnovala profesorica Karmen Lemut, je predstavljala dva izobraževalna programa, gimnazijo in predšolsko vzgojo. Pred stojnico smo postavili v odrabljene kavbojke odete naslanjače, ki so jih izdelali dijaki dijaškega doma. Povezali smo se z lokalnim podjetjem, Fructalom, in tako bodočim srednješolcem delili frutabele, zavite v letak naše šole. Na tem ovitku se je skrival tudi odgovor na eno izmed vprašanj nagradne igre, ki smo jo kot izziv postavili osnovnošolcem. Izžrebanec je na Dnevu odprtih vrat na naši šoli za nagrado dobil enoletno brezplačno izposojnino učbenikov iz učbeniškega sklada.

Devetošolce je na naši stojnici čakalo kar nekaj zanimivosti. Na šolskih tabličnih računalnikih so se lahko preizkusili v določevanju nevretenčarjev iz potoka Lokavšček s pomočjo interaktivnega določevalnega ključa, ploda trdega dela dijakov 3. letnikov gimnazije.

Ker smo se še čisto sveži, polni vtisov in doživetij dijak 3. letnikov vrnili iz Rima, enega izmed treh mest (poleg Berlina in Pariza), ki jih obiščemo v sklopu jezikovnih ekskurzij, smo ob pomoči profesorja Matjaža Trošta o svojem doživetju večnega mesta pripovedovali devetošolcem. Na naši stojnici smo dijaki in profesorji pokazali novosti in zanimivosti, ki se odvijajo v šoli. Vsako leto zaživi kakšen nov projekt, ki ga z veseljem predstavimo javnosti. V prihodnje si želimo novih nadobudnih dijakov in njihovih zamisli. Zatorej vljudno vabljeni, da se nam pridružite!

Ema Uršič, 3. b

... ter dnevu odprtih vrat ...

Nek decembrski torkov popoldan smo dijaki z veseljem preživeli v šoli, odprti za obiskovalce, ki so jo želeli spoznati. Predvsem devetošolci so z zanimanjem nabirali informacije o vsem, kar šola ponuja. Pripravili smo jim krajše predstavitve vseh obveznih in izbirnih, šolskih in občolskih dejavnosti, pri katerih smo udeleženi dijaki gimnazije in predšolske vzgoje. Predstavljen je bil tudi dijaški dom in bivanje v njem, bivši dijaki pa so pripovedovali o možnostih nadaljnjega študija ter delili svoje izkušnje iz srednješolskih klopi. Tudi mi smo uživali v predstavitvi šole, ki je z vsemi pripravljenimi kotički povsem zažarela. Upamo, da se je obiskovalcem vtisnila v lep spomin in da se bodo z veseljem vrnili kot dijaki.

Neja Česnik, 2. b

Tekaški krožek

Tek postaja vedno bolj priljubljen šport. Z njim se ukvarja vedno več ljudi različnih starosti in vsak ima zastavljene svoje tekaške cilje. Eni bolj na profesionalni ravni, drugi pa kot rekreativci. Vsem pa je skupno eno, uživati v teku.

Tak cilj imamo tudi mi v tekaškem krožku, ki letos prvič poteka na naši šoli. Ker sama rada tečem in mi to predstavlja del vsakdana, mi je bila ideja o nastanku krožka že na začetku všeč, hkrati pa je bil to zame nov izziv, saj običajno tečem sama.

Krožek je nastal na pobudo mag. Melite Lemut Bajec in prof. Danila Pudgarja. Srečujemo se enkrat tedensko, ob sredah ob 16.00 pred Športnim centrom Police. Najprej namenimo nekaj minut ogrevanju pred tekom, sledi tek, na koncu pa ponovno nekaj razteznih vaj. Za tek izbiramo različne poti, kar se mi zdi dobro, saj je tek zaradi tega zanimivejši, nove proge pa nam predstavljajo nove izzive. Med tekom se velikokrat pogovarjamo, zato nam čas kar prehitro mine. Sama najbolj cenim to, da se med seboj prilagajamo drug drugemu glede na sposobnosti posameznika in smo drug drugemu v spodbudo. Tudi od mentorjev dobimo veliko nasvetov, ki nam koristijo pri nadaljnjem teku.

Upam, da se nam v prihodnje pridruži še kdo, ki ima veselje do teka in rad teče v skupini. Veseli bomo prav vsakega novega člana, če se s tekom ukvarja že dalj časa ali je začetnik.

Anja Mikuž, 4. č

Plaketa odličnosti

Plaketa odličnosti postaja stalnica šolskega glasila Izvir. Želja po izpostavljanju »zdravega duha v zdravem teles« je močnejša od pomislekov, da gre morda še za eno etiketiranje, ki se mu kot družba ne moremo izogniti.

Tudi letos so razredniki predlagali dijake, ki so se skozi vsa štiri leta odlikovali po uspehu, družbeni angažiranosti, predvsem pa po moralni držbi. Želimo si, da bi plaketa odličnosti dosegla svoj namen s tem, ko bi tudi druge mlade spodbudila k razmisleku o zdravi, pošteni, delavni mladosti in življenju nasploh.

Zato naše »odličneže« tudi letos postavljamo za zgled mlajšim generacijam. Kako se bodo niti njihovega življenja razpletale in prepletale, ne moremo napovedati, toda če bodo naši prejemniki sledili svojim sanjam in zastopali moralna stališča, s katerimi so se izkazali v teh štirih letih, potem se zanje ni bati.

Plaketo odličnosti za 4-leten doprinos življenju na SŠ Veno Pilon tako prejmejo:

David Valič, 4. a

David Valič iz 4. a SŠ Veno Pilon Ajdovščina je odličen dijak, ki je v vsakem trenutku pripravljen priskočiti na pomoč sošolcem pri šolskem delu, ali profesorjem pri tehnični izpeljavi svojih dejavnosti.

Svoje vsestransko zanimanje do jezikov in matematike izkazuje na različnih tekmovanjih. Na državnem tekmovanju iz italijanščine je dosegel bronasto priznanje. Večkrat se je udeležil tekmovanja iz bralne značke v tujih jezikih ter vsakič prejel tudi priznanje. Sodeloval je v čezmejnem projektu SiIT, v okviru katerega so dijaki izdelali ključ za določanje nevretenčarjev v potoku Lokavšček. David je interaktivni ključ prevedel v italijanščino. Poleg tega se uspešno udeležuje tudi tekmovanj iz matematike in logike.

S svojim računalniškim znanjem in spretnostjo je omogočil brežhibno izpeljavo točke, s katero so dijaki lanske leto predstavili tuje jezike na Dnevu odprtih vrat SŠ Veno Pilon Ajdovščina.

David je odgovoren in zanesljiv dijak, ki se sicer nerad izpostavlja, vendar s svojo umirjenostjo, vsestranskim udejstvovanjem in pozitivno energijo prispeva k uresničenju skupnih ciljev.

Samo Gregorčič, 4. a

Samo Gregorčič iz 4. a je vsa leta odličen dijak. Pri svojem delu je vesten, natančen in odgovoren.

Kot ljubitelj umetnosti in govorjene besede s svojim žametnim glasom ter odločno in jasno besedo nastopa na šolskih prireditvah. Že nekaj let zapored enkrat letno obišče učence iz OŠ Dobravlje ter jim s sliko in besedo predstavi življenje in delo na naši šoli.

Samo rad bere domačo in tujo literaturo ter se udeležuje tekmovanj iz bralne značke v tujih jezikih, kjer je že večkrat prijel priznanje. V lanskem letu se je udeležil državnega tekmovanja mladih zgodovinarjev, kjer je prejel bronasto priznanje.

Samo je tudi odličen športnik. Zanimata ga predvsem tenis in košarka. S svojimi košarkarskimi spretnostmi prispeva k uspehom naše ekipe.

Ker je Samo Gregorčič zelo pozitiven dijak, ki v razred prinaša veliko dobre volje in optimizma, učitelji pa se lahko vedno zanesemo nanj, si zasluži plaketo odličnosti.

Rebeka Batič, 4. b

Dijakinja 4. b razreda, Rebeka Batič, je dijakinja, ki ne pozna polovičarstva, povprečnosti in nenatančnosti. Zase in za ljudi okrog sebe ima postavljena visoka merila, od sebe in od soljudi pričakuje veliko. Ogromno energije vlaga v doseganje zastavljenih ciljev in realizacijo nalog, ki jih sprejme. Je zelo odgovorna, vztrajna in rada pove svoje mnenje. Čeprav se z okolico ne strinja vedno, je njeno mnenje vedno realno, njeno izražanje pa nikdar nesramno.

Rebeka se zaveda pomena znanja v življenju in zato do vseh šolskih obveznosti pristopa zelo resno, kar se kaže tudi v njenih ocenah in splošnem učnem uspehu. Vsa leta šolanja do sedaj je Rebeka dosegla odličen

uspeh, poleg tega pa tudi najvišjo povprečno oceno v razredu. Pripravljena je pomagati sošolcem, ki jo za pomoč prosijo, sodeluje pa tudi s profesorji v različnih okoliščinah. Čeprav Rebeka nerada javno nastopa, je njen prispevek h kulturnemu življenju naše šole velik. V preteklih letih je sodelovala pri pripravi šolskih prireditev in pisala članke za objave v šolskem glasilu in lokalnih časopisih.

Redno se udeležuje tudi tekmovanj na skoraj vseh področjih. Zlato priznanje na tekmovanju za Cankarjevo priznanje, zlato priznanje iz tekmovanja o sladkorni bolezni ter prvo mesto na literarnem natečaju »Pravljica, sad domišljije in odsev življenja« so njeni le najvidnejši tekmovalni dosežki.

Rebeka Batič se nerada izpostavlja, ne sili v ospredje, vendar si zaradi nadpovprečnih rezultatov, zrelega odnosa do dela, sošolcev in zaposlenih na šoli zasluži plaketo odličnosti naše šole.

Ela Kranjc, 4. c

Ela Kranjc, dijakinja 4. c, je mirna, prizadevna dijakinja, ki le redko sili v ospredje. S svojo delavnostjo in izrednim čutom za odgovornost je tihi zgled svojim sovrstnikom.

Vsa leta šolanja na gimnaziji je zaključila z odličnim uspehom, s samimi odličnimi ocenami. Svoje znanje deli s sošolci, ki so tudi sami pripravljeni delati. Njena pomoč je bila za mnoge sošolce neprecenljiva. Poleg tega je aktivna na številnih področjih. Sodeluje s taborniki in njihove vrednote prenaša na mlajše člane. Redno se udeležuje šolskih tekmovanj in dosega lepe rezultate. V tretjem letniku je dosegla bronasto priznanja na državnem tekmovanju iz italijanščine, na Mednarodnem matematičnem kenguruju, na tekmovanju iz logike, na tekmovanju v poznavanju diabetesa in na tekmovanju za Cankarjevo priznanje. Srebrno priznanje pa je dosegla na tekmovanju dijakov za italijansko bralno značko Epi Letture.

Tudi v letošnjem šolskem letu se je udeležila tekmovanja v poznavanju diabetesa in tekmovanja za Cankarjevo priznanje. Na tekmovanju za Cankarjevo priznanje je dobila bronasto priznanje in se uvrstila na področno tekmovanje.

Sodelovala je tudi pri pripravi šolske prireditve Dan odprtih vrat in pri prireditvi Slovo od maturantov.

Ela Kranjc v razredu izstopa zaradi svoje delavnosti in znanja. Tako sošolci kot učitelji se lahko zanesemo nanjo.

Tina Velikanje, 4. č

Tina Velikanje je odlična dijakinja. Svojo odličnost kaže v šoli in dijaškem domu. Sodeluje v številnih projektih in je vedno pripravljena pomagati ne glede na redne šolske obveznosti. Aktivna je bila na dnevih odprtih vrat, informativnih dnevih in vzgojiteljadah. Vide-li smo jo tudi na odru novoletne prireditve. V okviru prazničnih igrice so s sošolci prepevali njeno pesmico Pikapolonica.

O dogajanju v šoli in izven nje piše prispevke za šolsko glasilo Izvir ter lokalni časopis Latnik. Odmaknjena od vrveža šolskih hodnikov piše zgodbe in pesmi, ki še čakajo na objavo. Del njenega romana si lahko preberete tudi v letošnjem Izviru.

Tina Velikanje je tiha in skromna, ne opazimo je takoj. Vendar nam vedno pride naproti, ko potrebujemo njeno pomoč. Po zanesljivosti in odgovornosti izstopa iz povprečja. Zato si zasluži plaketo odličnosti SŠ Veno Pilon Ajdovščina.

Petra Berčič, 4. č

Petra Berčič je odličnjakinja iz 4. č. Je vestna in marljiva ter pri svojem delu izjemno natančna. Vedno je pripravljena pomagati in svoje znanje deliti z drugimi.

V raziskovalnem projektu dijaškega doma Zemljo so nam posodili otroci je Petra sodelovala dvakrat. Obakrat je bila skupaj z drugimi sodelujočimi dijaki naše šole prejemnica absolutnega prvega mesta. Žlahtno odlikovanje so prejeli iz rok predsednika države.

Petra je vedno pripravljena delati v dobrobit šole in doma. Tako je v štirih letih nepogrešljiva na dnevih

odprtih vrat, informativnih dnevih, vzgojiteljadah in domiadah. Je dijakinja, na katero se lahko učitelji in vzgojitelji zanesemo. Njene prispevke o dogajanju na šoli lahko prebiramo v Izviru in Latniku.

Čeprav se Petra Berčič sama nerada izpostavlja, s svojo marljivostjo in nesebičnostjo, izstopa od povprečja in si zasluži plaketo odličnosti SŠ Veno Pilon Ajdovščina.

Špela Štefančič, 4. d

Špela Štefančič, dijakinja 4. d razreda, je vsa leta odlična dijakinja. Iz povprečja izstopa zaradi natančnosti, vestnosti, zanesljivosti in pridnosti. Svoje obveznosti opravlja srčno. Ni ji težko priskočiti na pomoč sošolcem pri razlagi učne snovi, predvsem ko gre za pomoč pri matematiki. Špela na matematičnih tekmovanjih dosega lepe uspehe. Lansko šolsko leto je na šolskem tekmovanju dijakov srednjih tehniških in strokovnih šol v znanju matematike dosegla bronasto priznanje, na regijskem srebrno, na državnem tekmovanju pa je osvojila odlično zlato priznanje.

Špela je prijazno in nasmejeno dekle. Poleg pridnosti in doseganja vidnih rezultatov na tekmovanjih se je izkazala tudi kot voditeljica šolske prireditve *Pozdrav pomladi*, ki na naši šoli poteka vsako leto.

Špela ne sili v ospredje, vendar se profesorji na njeno besedo lahko zanesemo. Čeprav je skromna, si zaradi svojega dela zasluži plaketo odličnosti naše šole.

Martina Urbančič, 4. d

Martina Urbančič je odličnjakinja iz 4. d razreda. Lahko se pohvali s svojo pridnostjo, vestnostjo, zanesljivostjo in natančnostjo. V razredu širi pozitivno mladostno energijo, zato je skoraj nikoli ne boste videli brez nasmeha na obrazu.

Je požrtvovalna in rada priskoči na pomoč svojim sošolcem pri predmetih, kjer se pojavijo težave. Z delavnostjo in srčnostjo je dober zgled vsem sošolcem.

Martina sodeluje tudi na različnih šolskih prireditvah. Nastopila je na dnevu odprtih vrat in novoletni prireditvi. Prav tako je pridno sodelovala pri izvedbi Vzgojiteljade v letošnjem šolskem letu.

Zaradi odličnega uspeha, moralne drže in izvenšolskega dela si Martina zasluži plaketo odličnosti Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina.

Luka Čotar, obetaven kolesar

Ljubezen ali predanost?

Luka, nam lahko opišeš začetke svoje kolesarske poti?

Za ta šport me je leta 2007 navdušil prijatelj, nekdanji kolesar Urban Jerkič, ki je takrat tudi vozil v našem klubu. Tudi on je bil zelo uspešen mladinski reprezentant z več naslovi državnega prvaka. Veliko sem bil pri njem doma in kolesarstvo mi je postalo všeč. Očetu sem rekel, naj me včlani v klub. Spomnim se, da sem na cestno kolo čakal približno pol leta, dokler ga nisem imel, sem se vsak dan vozil s prevelikim očetovim gorskim kolesom. Avgusta istega leta sem končno dobil cestno kolo, pozneje pa sem se že udeležil prve dirke v kategoriji dečkov C in zasedel 17. mesto.

Kaj si šteješ za največji uspeh? Na kaj si še posebej ponosen?

Za svoj največji uspeh štejem predvsem sezono 2014, saj je bila zame najuspešnejša do sedaj. Že od vsega začetka sezone sem vozil skoraj vse dirke svetovnega pokala. Kasneje sem osvojil naslov mladinskega državnega prvaka na cestni preizkušnji, udeležil sem se evropskega prvenstva v Nyonu v Švici ter svetovnega prvenstva v španski Ponferradi. Najbolj sem ponosen na to, da sem se udeležil svetovnega prvenstva. Še lansko sezono se mi je zdel nastop nedosegljiv, v začetku letošnje sezone pa sem spoznal, da temu ni tako.

Kolesarstvo velja za enega bolj napornih športov. Je pa tudi zelo nevaren. Kako se spopadaš z izzivi, ki jih prinašajo vsakodnevni treningi? Koliko časa ti kolesarstvo vzame na dan?

Kolesarstvo je zares naporen šport in spada med najbolj nevarne. Na cesti pogosto srečam agresivne

voznike, ki trobijo in se na kolesarje jezijo, češ da oviramo promet. Nekateri so sposobni kolesarja tudi ziniti s ceste. Na take se jaz sicer ne oziram preveč. Bolj se bojim tovornjakov in avtobusov, ki me začnejo prehitovati na najbolj neugodnih odsekih ceste. S takimi izzivi se spopadam tako, da grem na kolo sproščen in brez kakršnega koli strahu pred nevarnostjo.

Težko rečem, koliko časa mi kolesarstvo vzame dnevno. Vsak dan so drugačni treningi, tudi po dva, če je mogoče. Čez vikend lahko s kolesom naredimo tudi 5 ur skupnega treninga. Tedensko mi uspe narediti približno 19–21 ur. Pri mladincih je bilo treninga manj kot sedaj pri mlajših članih.

Si tudi član slovenske mladinske kolesarske reprezentance. Ste reprezentanti med seboj prijatelji ali predvsem tekmeci?

Član reprezentance sem že vse od leta 2008, ko sem nastopil na evropskem prvenstvu najmlajših kategorij. Največ reprezentančnih nastopov pa sem imel prav v letošnji sezoni. Reprezentanti smo dobri prijatelji. Letos smo preživeli ogromno časa skupaj. V začetku septembra smo bili tudi 14 dni na reprezentančnih pripravah na Mangartu, kjer smo drug drugemu krajšali čas. Naši odnosi pa so precej drugačni med klubskimi dirkami. Ker prihajamo vsak iz drugega kluba, smo na omenjenih dirkah rivali. Vsak od nas hoče doseči dober rezultat in ekipa mu pomaga. Ne glede na vse pa se po dirki zberemo in kakšno rečemo.

V kolesarstvu je doping kar pogosto prisoten. Kako gledaš na to? Misliš, da se problem na tem področju lahko omeji?

Doping je v kolesarstvu prisoten že zelo dolgo časa, kolesarje pa so začeli testirati pozneje. Velja za najbolj

nadzorovan šport vseh časov, zaradi tega ima dokaj slab ugled in sponzorje je težko dobiti. V klubu zato tudi pride do pomanjkanja denarja. Dopinga v športu ne bo nikoli konec, vedno se bo našel kdo, ki se »špi-ka«. Omejiti se ga da, popoln nadzor nad dopingom pa je nemogoč. Letos sem zasledil precej novic o italijanskih mladincih, ki so bili pozitivni na testiranju. Osebnost dopinga ne podpiram.

Kaj pa želje za prihodnost? Bo kolesarstvo stalnica na tvoji poti?

Pot v novogoriškem klubu sem zaključil, ker bom prestopil v višjo kategorijo. V sezoni 2015 bom vozil za ekipo mlajših članov v Kolesarskem klubu Sava Kranj. Želje in hkrati tudi cilji za prihodnost so jasni. Želim se uveljaviti med člani. Upam pa, da bom lahko z načrtovanimi uspehi prestopil v enega od obetavnejših italijanskih klubov. Kolesarstvo treniram sedaj že 8 let, zato si upam trditi, da me bo ta šport spremljal še dolga leta.

Luka, želimo ti še veliko sreče na tvojih kolesarskih poteh.

Z Lukom se je pogovarjala urednica glasila.

Tilen Nagode, fant z žogo

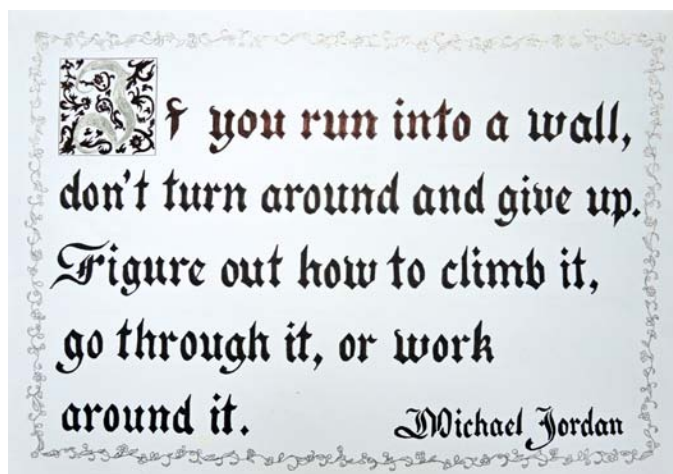

Tilen, ko človek pomisli nate, ima v mislih nogomet. Povej, kakšno vlogo ima »brcanje« v tvojem življenju ter kako dolgo te že spremlja?

Žoga je bila moja prva samostojna igrača, seveda iz spužve in blaga, primerna za mojo starost, kasneje pa kakršna koli, le da je bila žoga ali tej primerne oblike.

Nogomet sem začel igrati, ko mi še ni bilo pet let. Trenirati sem začel v NK Bilje, saj zame v Ajdovščini niso imeli posluha, ker sem bil še »premali« in tudi malo »buckast«. Verjetno me niso videli kot dovolj okretne- ga na igrišču, čeprav lahko rečem, da sem se »rodil z žogo«. Prvo leto sem tako treniral v Biljah, že naslednje leto (2001/02) pa sem bil sprejet v NK Primorje, kjer sem dosegal kar lepe rezultate v svoji selekciji. Torej lahko rečem, da sem v svetu nogometa že celih 14 let. To mi je nekako prioriteta v življenju in želim na tem področju doseči maksimum. S trdim delom, vztrajnostjo in veliko odrekovanja sem tako avgusta 2013 podpisal tudi prvo pogodbo, in sicer z ND Gorica in se tako vpisal v register kot poklicni športnik, kar mi kot profesionalnemu igralcu prinaša še dodatne obveznosti. Na ta račun tudi šola letos dokaj trpi. Preskakujem namreč iz mladinsko v člansko ekipo, kar ni enostavno, saj sem večino dni v tednu in ob koncih tedna odsoten od jutra do večera. Prostega časa praktično nimam.

Za uspeh je potrebno, da se različne stvari v določenem trenutku združijo v celoto. Kako pomembni so talent, trening, trener, finančna podpora ter poznavanja pri nogometu?

Mihela Marc, 4. e, kaligrafija

Res je, še kako res je, da se mora vse naštetu združiti v celoto. Najpomembnejšo vlogo v posameznikovem življenju odigrajo najprej starši. Če ti nimajo posluha za otrokove želje, potem ne pomagajo niti talent, niti poznanstva, niti ostalo. Srečo imam, da me starši ne omejujejo pri mojih željah in potrebah. Dopuščajo mi popolno svobodo pri lastnih odločitvah in me pri tem tudi podpirajo, kolikor je le mogoče. Seveda je bistvenega pomena za uspeh tudi talent, tega pa se ne da kupiti in pridobiti na noben način. S tem se mora človek roditi.

Ogromno vlogo odigrata pri tej stvari tudi trener in treningi. Veliko srečo sem imel, da sem prišel v roke trenerja Uroša Pintarja, ki me je vodil vse od »drobtine do lastnega kruha«, kot je večkrat tudi sam poudaril. To so bile njegove besede, ki so meni in mojim soigralcem dajale še dodatno moč in zagon, saj smo pod njegovo taktirko iz leta v leto dosegali vidno boljše rezultate kot selekcije pred nami. Spremljal, vodil in usmerjal nas je vse od U6 do U14, vsako leto organiziral tudi poletno šolo nogometa, kjer smo pridobili še veliko več kot bi sicer, saj je bil z nami od jutra do večera. V tem času je igral vlogo naših »nadomestnih staršev«, saj je spremljal vsak naš premik v šoli in privatnem življenju. Prioriteta mu je bila vedno šola in na to karto je tudi igral, vsi pa smo mu sledili kot ovce, saj je bil za nas takrat kot Bog. Treningi so bili vedno kvalitetni, organizacija odlična, res mu gre vsa zahvala, da sem danes tu, kjer sem.

Omenili ste tudi poznanstva. Mislim, da to ni neka moja prioriteta, saj sem se vedno želel dokazati s svojim znanjem in talentom, poznanstva pridejo mogoče v igro kdaj kasneje, zaenkrat mi to še ni potrebno oziroma pomembno.

Kakšne ambicije imaš glede prihodnosti? Te morda zanima tujina?

Kot vsak perspektivni nogometaš imam tudi jaz željo oditi v tujino in se izpopolnjevati na tem področju, kolikor bo le mogoče. Dobil sem kar nekaj ponudb iz sosednjih držav, a nekako še nisem čutil dovolj velike želje, da bi se odpravil preko meje. Želel sem najprej dokončati šolanje, šele nato razmišljati v to smer. Prav ta trenutek se mi morda odpira velika življenjska priložnost, o kateri pa zaenkrat še ne bi govoril iz več razlogov, morda kdaj kasneje, če bo prilika.

Tudi po končani nogometni karieri si želim ostati v teh vodah in morda predajati znanje mlajšim generacijam, če le uspe moja vizija. Pustimo času čas, naj prinese, kar je najboljšo. Ne belim si glave s tem, kaj bo jutri. Živim za danes in kar koli mi bo življenje dalo na pot, bom hvaležen. Verjamem vase in zaupam življenju, da me vodi v pravo smer, pa čeprav je bilo velikokrat težko, saj sem se moral marsičemu odreči v primerjavi z vrstniki, ki živijo življenje mladostnika, neobremenjeno s kariero.

Zdi se, da športno udejstvovanje postaja vse hitrejšo, drznejšo, agresivnejšo, vse več je poškodb. Ali nogomet tudi sledi pravkar omenjenim smernicam?

Dandanes se vse odvija z nadzvočno hitrostjo, nič drugače ni na področju nogometa. Tudi poškodbe so del igre. Sanacija le-teh pa je bistveno hitrejša in učinkovitejša, kot je bila včasih. Medicina se blazno razvija in temu primerno so tudi naše poškodbe hitreje sanirane, sicer pa se me zaenkrat še drži sreča in nekih večjih poškodb razen udarcev še nisem imel. Upam, da bo tako tudi ostalo.

Si član mladinske reprezentance do 19 let. Kaj o vas menijo nogometni strokovnjaki? Ste generacija, ki nas bo popeljala na še kakšno svetovno nogometno prvenstvo?

Vse je v Božjih rokah in upam, da bom nekoč lahko doživel tudi svetovno prvenstvo, ne kot gledalec, ampak kot igralec na zelenici. Strokovnjake bi pa morali kar sami povprašati o tem. Nisem človek hvale in se nerad ocenjujem oziroma govorim v imenu stroke.

Tilen, veliko sreče na zelenih površinah Slovenije in morda tudi tujine. Navijali bomo zate.

S Tilnom se je pogovarjala urednica glasila.

Tone Jerončič, človek širokih obzorij

Dijakom ste poznani kot predan zgodovinar, čeprav ste po izobrazbi tudi geograf. Je bila zgodovina vedno prioriteta na vaši poklicni poti ali vas je morda vrtnec naključij porinil na to področje?

Pred vpisom na Filozofsko fakulteto sem najprej razmišljal o študiju nemščine in latinščine, vendar sem se bal, da bom imel težave z zaposlitvijo. Ko sem se leta 1971 vpisoval na Filozofsko fakulteto, sem bil nekoliko bolj naklonjen geografiji kot zgodovini, vendar sem zaradi pridobitve štipendije navedel, da bom študiral zgodovino pod A in geografijo pod B. Tega potem nisem hotel ali smel spreminjati.

Leta 1976 sem diplomiral. Tedaj so na ajdovski gimnaziji in poklicni gradbeni šoli razpisali mesto zgodovinarja in učitelja predmeta Samoupravljanje s temelji marksizma. V Ajdovščini je bila moja prva in zadnja zaposlitev.

Poučeval sem v gimnazijskih oddelkih, na poklicni gradbeni šoli, v oddelkih živilske šole, na srednji gradbeni šoli, na družboslovni gimnaziji, naravoslovni gimnaziji in na predšolski vzgoji. Ves čas po ukinitvi predmeta samoupravljanje s temelji marksizma sem poučeval zgodovino, občasno pa tudi geografijo.

Profesorski zbor v začetku 90. let

Tehnike poučevanja so se v zadnjih 50 letih korenito spremenile. Kako ste sami doživljali spremembe na tem področju?

Na začetku moje poklicne poti smo bili učitelji predvsem predavatelji, kasneje pa je prevladalo stališče, da

morajo dijaki postati aktivni soudeleženci pouka, kar smo dosegli z uvajanjem aktivnih metod dela. Priznam, da je bilo težko začeti z novim načinom, ker smo na Filozofski fakulteti dobili premalo pedagoškega in didaktičnega znanja. Hkrati pa so tudi izkušnje pokazale, da nove metode ne prinašajo pričakovanega učinka. Pri zgodovini je zanimiva pripoved učitelja pritegnila dijake bolj kot skupinsko ali individualno delo ali delo s tekstom.

Ponovne uvedbe mature leta 1995 sem se veselil, ker se mi je zdelo, da se mora gimnazija zaključiti z maturo kot končnim rezultatom štiriletnega izobraževanja. Žal se je pokazalo, da ima matura, kot je bila zamišljena po usmerjenem izobraževanju, tudi veliko pomanjkljivosti.

Na zgodovinski ekskurziji, Petra v Jordaniji

Nekoč se je od dijakov zahtevalo več reproduktivnega in faktografskega znanja. Današnja matura pa poudarja globalno razumevanje, ki se odraža skozi utemeljevanje, povezovanje in razlaganje. Lahko torej trdite, da se današnji maturant odpravlja življenju naproti bolj opremljen?

Pri maturi iz zgodovine se še vedno poudarja faktografsko znanje, čeprav v zadnjem času manj. Pri dijaku sem vedno želel doseči globalno znanje in razumevanje pojavov skozi daljša obdobja. Zgodovino sem jim želel osmisliti kot predmet, ki je pomemben za razumevanje razvoja človeštva in večno prisotnih bivanjskih problemov. Žal je zgodovina zaradi mature postala predmet, pri katerem se natančno predpisuje obseg in vsebino snovi. Znanje je standardizirano tudi zato, da se ga lažje ocenjuje.

Problematična se mi zdi tudi zahteva po predvsem pisnem preverjanju zgodovinskega znanja. Ustnega ocenjevanja je vedno manj. To pa se mi zdi ustreznejše, saj zahteva od dijaka utemeljevanje in hkratno komunikacijo z učiteljem in sošolci. Krči pa se tudi učiteljeva svoboda pri posredovanju snovi. Zgodovina je tako izgubila zanimivost in poglobljenost.

Dijaki danes znajo mnogo več tujih jezikov in so bolj odprti v sporazumevanju. Nimajo pa energije za poglobljanje znanja, ki zato postaja zelo površinsko in hitro pozabljivo. Dijaki premalo berejo, zato se na vprašanja premalo odzivajo. Njihov besedni zaklad se je zmanjšal, ne poznajo več pomena mnogih slovenskih besed in imajo težave z razumevanjem tujk. Na določenih področjih pa vsekakor prednjačijo.

Moj razred, zaključil leta 1999

Vaši najožji sodelavci vedo povedati, da ste strasten bralec. Kakšno mesto zaseda literatura v vašem življenju? Po kateri literarni zvrsti radi posegate?

Berem več kot pred leti, ko so bili otroci še majhni. Kaj najraje berem? Najraje romane z zgodovinsko, pustolovsko in znanstvenofantastično tematiko. Všeč so mi potopisi, biografije in ljubezenski romani. Prebiram dnevno časopisje, da bi bil na tekočem z gospodarstvom, politiko in kulturo. Poglobljam se v strokovno literaturo, vendar zdaj v pokoju že malo manj. Všeč so mi tudi dela z razmišljujočo tematiko: o problemih človeštva, človeškem značaju, okoljski problematiki in duhovnosti. Ob upokojitvi so mi kolegi iz zgodovinsko-geografskega aktiva kupili zelo zanimivo knjigo *Sapiens – kratka zgodovina človeštva*, ki me je zelo navdušila, saj obravnava razvoj človeštva na filozofski način. Zato bi jo priporočal v branje.

Odmik od aktivne redne zaposlitve prinaša kar nekaj sprememb, zagotovo pa se človek lahko končno ukvarja z dejavnostmi, za katere mu je prej zmanjkovalo časa. Katerim stvarjem se boste bolj posvečali v prihajajočih letih?

Spoštujem načelo »zdrav duh v zdravem telesu«, zato se posvečam telovadbi v fitnesu, pohodom v hribe ali teku. Tudi sedaj imam svoje vsakodnevne zadolžitve: prevoze otrok v šolo, domov in k popoldanskim aktivnostim, pomoč v gospodinjstvu in pri urejanju doma ter okolice. Obdelujem manjši vrtiček in pridelujem eko zelenjavo. Svojo »profesijo« sem obesil na klin in jo zamrznil za nedoločen čas. Sicer svoje zgodovinsko, geografsko in drugo znanje uporabljam za pomoč svojim osnovnošolskima otrokoma. Ni mi dolgčas, vstajam enako zgodaj kot prej in tudi spat grem ob istem času. Lahko se posvečam reševanju križank, rebusov in sudokujev. V načrtu pa imam tudi učenje tujih jezikov in izpopolnjevanje že osvojenih. Gotovo se bo našlo še kaj.

Profesor Jerončič, hvala vam za vaše odgovore. Srečno v bolj sproščenih časih, ki se vam obetajo.

S profesorjem Jerončičem se je pogovarjala urednica šolskega glasila.

Z avtodomom po Skandinaviji, Muzej na prostem v Oestersundu

Lojze Likar, dolgoletni ravnatelj naše šole

Za vami je 40 let delovanja v šolstvu. Kako ste se odločali za šolanje in kaj vas je spodbudilo k izbiri učiteljskega poklica? Katero delo bi vas morebiti tudi veselilo?

Že v sedmem razredu osnovne šole sem razmišljal o študiju geografije in zgodovine, dokončno pa sem se odločil v osmem razredu. Pomembne življenjske odločitve pa ne nastanejo kar nenadoma. Iz zgodnjega otroštva se spominjam obiska strica, oficirja z visokim vojaškim činom, in takoj sem sklenil, da bom oficir. Ob lepem vremenu so nad Ajdovščino pogosto brnela letala in moja velika želja je bila postati pilot. V Ajdovščino smo večinoma odhajali peš po Rebri. Ne spomnim se, katero pomembno opravilo sem moral opraviti za mamo, da je uresničila obljubo in sva se z avtobusom odpeljala po opravkih v Ajdovščino.

Po maturi, leta 1968

Občudoval sem to ogromno in neznansko udobno vozilo z lesenimi sedeži in spretnega voznika, ki nas je vozil po prašni in ovinkasti cesti. Skoraj dokončen je bil sklep, da bom šofer. V nižjih razredih osnovne šole me je celo mikala misel, da bi postal duhovnik. Med šolskimi počitnicami sem bil nekajkrat ministrant pri stricu duhovniku. Njegovo delo, predvsem pa delo z ljudmi, se mi je zdelo zelo zanimivo. Privlačili sta me tudi skrivnostnost in mističnost, ki sem ju začutil pri tem delu, nenazadnje je name naredilo vtis tudi spoštovanje okolja do tega poklica. Takrat sem si predstavljal, da že duhovniški talar naredi osebnost iz človeka. Toda najstniška leta so naredila svoje, tudi zaradi ugotovitve, da so dekleta lahko lepa, prijetna in družabna bitja.

Zakaj prav izbira geografije in zgodovine? Nekje sem zapisal, da to verjetno nosim v genih. Že v zgodnjem otroštvu sem izpred svojega doma na Gori ob lepem vremenu opazoval čudovito pokrajino od Nanosa, preko Istre, čez Jadransko morje tja do Benetk in po ravni Furlaniji do mogočnega Čavna. Kot otroku mi je burilo domišljijo, kaj je tam, kako ljudje živijo, kaj delajo. Mnogi starejši znanci in sosede, ki so prepotovali te kraje, so mi pripovedovali o lepotah in znamenitostih, ki so jih videli, pa tudi o hudih časih prve in druge svetovne vojne, ki so jo preživeli.

Živel sem v naravi in z naravo. Vse me je zanimalo. Kako se imenujejo rože, zakaj so bukve na obronkih tako tršate, kateri so najboljši gozdni sadeži, kje ptički pletejo gnezda, zakaj in čemu je kapelica ali križ prav na tistem mestu, kaj pomeni sosedovo hišno ime ... Na vsa vprašanja sem dobil odgovore od staršev, bratov in sester, sosedov, ponavadi začinjene s pripovedkami, vražami in drugimi zgodbami.

Šola na Otlici mi je potrdila marsikatera predhodna vedenja in znanja ter mi dala mnogo novih. Rad sem hodil v šolo, saj mi je pomenila razvedrilo in oddih od mnogih marsikdaj dolgočasnih kmečkih opravil. Posebno poglavje je bilo druženje z vrstniki. Učiteljice in učitelji so nam s potrpežljivostjo, zavzetostjo in doslednostjo vlivali znanje v kombinaciji dveh ali treh oddelkov. Tedaj in kasneje sem tudi veliko bral, zlasti zgodovinske romane in povesti ter potopisne zgodbe, kar mi je širilo do tedaj le vidna obzorja in me usmerjalo k izbiri študija.

Učenje mi ni delalo preglavic, zato smo se doma odločili za nadaljevanje šolanja. Na Otlici je bila tedaj nepopolna osemletka, brez tujega jezika, ki je bil pogoj za sprejem na gimnazijo, zato sem od petega razreda dalje obiskoval šolo v Novi Gorici, kjer sta živeli moji sestri. Bival sem v dijaškem domu. Ob koncu osmega razreda sem se že odločil za študij geografije in zgodovine ter se tako zapisal pedagoškemu poklicu. Sledila so gimnazijska leta in nato študij na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Ena bistvenih sprememb na področju učiteljevega dela v primerjavi s preteklostjo so odnosi. Katerim spremembam ste bili priča v odnosu dijak - profesor (in obratno) od časa, ko ste bili sami dijak, pa potem profesor in nazadnje ravnatelj?

V šolo sem začel hoditi sredi petdesetih let prejšnjega stoletja. Šolski sistem je bil nekoliko drugačen od današnjega. Hora legalis je bila nekaj samoumevnega. Glede napredovanja učencev in dijakov je veljala Gausova krivulja, pomaknjena rahlo navzdol, kar pomeni, da je bila v šoli večja zahtevnost v primerjavi z današnjo. Na učitelja, župnika, zdravnika, sodnika ..., smo gledali s strahospoštovanjem. Pred odhodom v šolo so mi domači zabičali, da moram učitelje ubogati in se učiti, da »bo nastalo kaj iz tebe«.

Preživeta leta v dijaškem domu so mi pripomogla k nekoliko samorastniški, toda zgodnejši odraslosti ter samostojnosti. Ob koncu osnovne šole je mnogo sošolcev odšlo na delo v tovarne, v gradbeništvo, nekaj v poklicne in tehniške šole, le malo v gimnazijo. Za gimnazijo smo se odločili zaradi jasne opredelitve o nadaljevanju študija medicine, prava, jezikoslovja ... Sam sem se odločil za študij zgodovine in geografije. Zahteven sprejemni izpit je bil pogoj za vstop na gimnazijo. Bili smo v štirih paralelkah, zbrani s Krasa, Vipavske doline, Goriške, Brd ter Tolminske. V Ajdovščini v tem prehodnem obdobju ni bilo gimnazije, sežanska in tolminska pa sta bili ustanovljeni kasneje.

Študentska leta so hitro minila. Odnosi med študenti in profesorji so bili na akademski ravni. Po diplomi pa me je že čakala služba na naši šoli, kjer se je sredi sedemdesetih let zaposlilo več mladih profesorjev. Z dijaki smo se mnogo pogovarjali in se družili. Menili so, da nismo tako »zadržani in odmaknjeni« kot starejši profesorji, saj je bilo med njimi in nami le šest do deset let razlike. V začetku sem dijakom poskušal dati čim več akademskega znanja, ki sem ga prinesel s fakultete, kmalu pa je sledila ugotovitev, da je potrebno to znanje osmisliti in približati dijakom. Ni bilo lahko in ni mi vedno uspelo. Za morebitne napake sem se večkrat opravičil, tudi kasneje na srečanjih ob obletnicah mature.

Že prvo leto sem postal razrednik, tako da sem se z dijaki поблиže spoznal. Skupaj smo reševali zaplete in probleme, ki so se pojavljali. Bilo je mnogo lepih in zanimivih trenutkov, pa tudi bridkih izkušenj. Za neposreden stik z dijaki, njihovimi starši in profesorji je bilo potrebno mnogo dobre komunikacije, kar je bilo zame izjemno odgovorno delo.

Moj razred, leta 1976

Ob pripravi na ravnateljsko funkcijo sem vedel, da je ravnatelj odgovoren za vsakega posameznika in za šolo kot celoto. Delo je bilo pestro in zahtevno, potrebno ga je bilo voditi k zastavljenim ciljem z veliko mero diplomacije in politične spretnosti, s pogumom, potrpežljivostjo in vztrajnostjo. Še vedno sem učil, en razred prvih letnikov, kar mi je bilo v veliko veselje in zadovoljstvo, saj mi je omogočilo ohranjanje neposrednega stika z dijaki. Tako sem iz »prve roke« izvedel mnogo o njihovem razmišljanju in delu. Pa tudi sicer je bilo mnogo razgovorov na hodnikih, pri malici, na smučarskih tečajih ... Tudi »uradnih« razgovorov je bilo mnogo. Dijake sem poslušal, jih slišal in jim svetoval, četudi so bile potem moje odločitve zanje mnogokrat neugodne. Večinoma so jih sprejeli z razumevanjem. Največ je bilo »kadilskih razprav«, ki jim je praviloma sledilo čiščenje atrija in preostale okolice šole. So pa razredniki in svetovalna služba opravili in rešili večji del tovrstne problematike.

Na vprašanje o odnosu med mlajšo in starejšo generacijo, govori že zapis iz zgodnejšega obdobja Egipta o tarnanju starejših: »Kakšna je današnja mladina!« Sprašujem se, ali je danes kaj drugače. Še vedno obstaja nasprotje med izkušnjami in življenjsko modrostjo starejših ter mladostno radoživostjo, neizkušenostjo in zaletavostjo mladih. Spremenil se je le čas. Na enem izmed naših družinskih srečanj je prijatelj hudomušno pripomnil, da sva med zadnjimi, ki še znava klepati koso in se obenem nekoliko spoznava na delo z računalnikom. Danes prevladujejo novi stroji in orodja, nove tehnologije in znanja na družbenem in naravoslovnem področju. Temu se je potrebno prilagoditi.

Življenje je takšno, kot si ga sami ustvarimo. Verjamem, da so naši dijaki sposobni dosegati zastavljene življenjske cilje na poteh, po katerih jih usmerjajo in vodijo naši profesorji.

Zgodovinska ekskurzija po Grčiji, Mikene, 1997

Vedno ste radi potovali, spoznavali nove kulture in širili obzorja. Ste se že odločili, kaj si boste ogledali naslednjič? Katere dežele vas še posebej privlačijo in bi jih v prihodnosti radi obiskali?

Veselim se že strokovne ekskurzije, ki jo bo organizirala naša šola ob koncu pouka. V načrtu imam že nekaj potovanj, najbolj pa me mikajo široka prostranstva Rusije. Res je, da sem že kot študent in kasneje kot učitelj rad potoval, mnogo videl in doživel ter si tako bogatil razumevanje in znanje o svetu. Po vsaki ekskurziji pa je bilo doma, v Sloveniji, še lepše. Z dijaki in družino sem prekriziral Slovenijo po dolgem in počez, vendar je še toliko čudovitih kotičkov v naši domovini, da mi v naslednjih desetletjih ne bo dolgčas.

Profesor Likar, naj vas noge zanesejo vse do širokih prostranstev Rusije, potem pa se spet vrnite na Goro. Vsi namreč že nestrpno pričakujemo vaš naslednji prispevek o tem delu slovenske zemlje. Srečno!

S profesorjem se je pogovarjala urednica glasila.

Na delovnem mestu, september 2011

Avtorica 4. l, Vrtnica, kaligrafija

Darjo Uršič, 3. a, Polet nad šolo

Zakaj ne levo?

Prvo poglavje:

Kratek rok trajanja

»Aimée, racroche!« se je zaslišalo iz spodnjega nadstropja.

»Oui, maman! Je vais juste terminer de parler à Charlotte,« je mami odvrnila Aimée, ki je komaj skrivala tresoč glas. Oči je imela rdeče od joka in lica črna od maskare. To je bil eden redkih trenutkov, ko ji za to niti ni bilo mar. Na šoli je bila med najbolj priljubljenimi in najbolj zaželenimi dekleti. Javno znano je bilo, da lahko dobi kateregakoli fanta hoče. In dobila je tudi Jeana oziroma je on dobil njo. Dolgo časa sta veljala za popoln par. Zdaj pa je bilo vsega konec! Aimée se je zdelo, da se ji podira svet, košček za koščkom, kot bi podirala sestavljanko, ki jo je tako skrbno sestavljala skozi vsa ta leta.

»Laisse-le aller. Pas la peine,« jo je z druge strani telefonske zveze že kakšno uro tolažila prijateljica. Aiméinega stokanja je bila že očitno sita. Ni je razumela. Tega fanta se je oklepala, kot bi bil zlat. In zanjo je tudi bil. »En Slovénie, tu vas oublier. Lors de la réunion internationale tu vas bien t'amuser.«

»Oui, Charlotte. Merci pour tout. Ça m'a fait du bien de t'en parler, non? Bye.« Pritisnila je na rdečo tipko in prekinila klic. Charlottino prigovarjanje ji je veliko pomagalo, a v sebi je še vedno čutila praznino. Jean jo je pustil samo zaradi tiste cipe Denise! *Qu'est-ce qu'elle a que je n'ai pas?* V ušesa si je potisnila slušalke svojega iPoda in se vrgla na posteljo. Solze so ji pripolzele po licih. Bile so vroče kakor plamen, ki je še vedno gorel v njenem srcu. Zazdelo se ji je, da pevka Adèle natančno ve, kako je, ko ti zlomijo srce.

Adriana Ronkali, 1. a, Pogled, pastel

Njene pesmi so bile tako močne! Tiho je premikala ustnice: »*Never mind I'll find someone like you. I wish nothing but the best for you, too. Don't forget me, I beg. I remember you said: 'Sometimes it lasts in love, but sometimes it hurts instead.'*«

Počutila se je, kot da umira. Ni točno vedela, kaj ji je, a v mislih se ji je vedno pojavljal on. Najlepši tip na celem svetu. Edini, s katerim si je predstavljala imeti kaj več, pa čeprav ji je bilo le devetnajst let.

Zakaj ima ljubezen vedno tako kratek rok trajanja?

Tina Velikanje, 4. č

»Aimee, odloži telefon!«

»Ja, mama! Samo da neham govoriti s Charlotte.«

»Pusti zdaj to. Ni vreden.«

»V Sloveniji boš na vse pozabila. Na mednarodnem srečanju se boš imela super.«

»Ja, Charlotte. Hvala za vse. Se slišiva, ne? Bye.«

'Kaj ima ona, česar jaz nimam?'

Izvir

Glasilo dijakov in profesorjev Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina

Šolsko leto 2014–15

Oblikovanje in prelom: Beti Bratina, prof.

Lektoriranje: Mateja Ceket Odar, prof., Bruna Vuga, prof., Alenka Vidmar, prof.

Tiskanje: TRIO d.o.o. Ajdovščina

Naklada: 700 izvodov

Uredila: mag. Melita Lemut Bajec

Avtorici kolaža na naslovnici: Tina Bukovič in Maja Remec, 1. a

